

■ **Завтра зустрінемо разом!**

Фото з особистого архіву Алли ГЛУЩУК.

Алла Глушук впевнена, що невдовзі влаштує концерт з нагоди Перемоги України.

«Мрію прикрашати ялинку із сином, але він зараз на фронті»

Мрії завжди усміхненої й енергійної очільниці Камінь-Каширського будинку культури Алли Глушук прості, але водночас сповнені віри в Перемогу: зустріти 2023-й з усією родиною, створити фантастичну машину для знищення ворогів і поїхати відпочивати у Крим. Відомою полісянка більше 25 років організовує і бере участь у різноманітних культурних заходах. Нині вони здебільшого присвячені нашим захисникам

1. Прізвище, ім'я, по батькові, вік, професія (посада)... Алла Олександрівна Глушук, завжди молода і красива, директор Центру культури та дозвілля Камінь-Каширської міської ради.

2. З газетою «Волинь» я вже... давно знайома. У дитинстві її виписували мої батьки, а коли вийшла заміж, почала сама передплачувати. На 2023-й поновила також підписку собі й татові: буде йому подарунок на день народження.

3. Що найперше зробите, коли дізнаєтеся про Перемогу України? Впаду на коліна та буду молитися: подякую Богу за ЗСУ та всіх, хто наближав день, коли здолаємо окупантів.

4. Чи змінилося ваше ставлення до життя після 24 лютого? Війна змінила моє ставлення до людей, а не до життя. Шкода, але багато українців вважає, що біда десь далеко та не зачепить їх. Тому мені часто хочеться підійти до цих «людоньок», потрясти за плечі й пояснити, що для Перемоги має працювати кожен: плести сітки, ліпити вареники, носити консервацію, майструвати буржуйки, допомагати переселенцям...

Мимоволі пригадую слова Ліни Костенко:

Не допускай такої мислі,
що Бог покаже нам неласку.
Життя людського строки стислі.
Немає часу на поразку.

Закінчення на с. 6

Вітаємо!

Коханого чоловіка, люблячого татуса, турботливого дідуся

Адама Андрійовича СОКОЛЮКА

із села Кисилин Володимирського району щиро вітаємо з ювілеєм.

Літа цвіли не просто цвітом,

А проростали у труді,
Дорослими вже стали діти,
А Ви душею молоді.

Пливуть літа, мов тихі води,
І вже минає 70,

Хоч як прожитих років шкода,
Та не вернути їх назад.
Хай щастя панує у вашому домі
І радість у ньому живе,
Здоров'я міцного і щирої долі
Хай Бог посилає і Вас береже.

**З любов'ю та повагою
ваші рідні.**

■ Герой із сусідньої вулиці

Фото з особистого архіву Євгена Рудь

У Свято-Михайлівському храмі села Мирне було по-особливому урочисто.

Отець Євген Рудь на фронті облаштував капличку прямо у бліндажі

На Горохівщині церковна громада висловила свою повагу військовому капелану, який одним із перших у районі став на захист України від рашистів

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Уселі Мирному Горохівської територіальної громади отець Євген Рудь служить Богові і

людям майже чотири роки. Спершу парафіяни придивлялися до нього з особливою цікавістю, тепер же всім кажуть із гордістю: «Маємо духовно-

го батька-наставника від Бога».

Минулої неділі церковні дзвони у Мирному кликали вірян на богослужіння по-особливому мелодійно, люди йшли до церкви з квітами, а діточки ще й вивчили вірші на честь знакової події. Поетичними рядками, написаними вчителями Мирненського ліцею, юнь дзвінко вітала свого душпастиря з 20-річчям невтомної праці на духовній ниві України.

Закінчення на с. 3

■ Болить!

«Хотіли б, щоб рідні побратимів, з якими загинув наш Саша, зателефонували до нас...»

Олександр дуже тішився онуком, мріяв ходити з ним на риболовлю...

Із матір'ю Олександра Єфімова Катериною Григорівною, його дружиною Світланою нас звела їхня біда – непоправна втрата сина, чоловіка, батька двох доньок та дідуся (трохи більше року тому і він був серед тих, хто забирав внука з пологового будинку). Тішився, що народився хлопчик, й казав, що обов'язково добрим рибалкою його виростить, яким був сам, – не випадково ж і на війні його називали Рибакком. Не судилося цьому бажанню збутися, як і ще багатьом

Для Олександра Єфімова війна почалася ще в 2014 – 2015 роках.

Продовження розповіді про Героя і його рідних — на с. 6

■ Обличчя професії

«Правило нашої компанії: маємо віддаватися роботі так, як віддаються люди на війні»

Ще до початку 2022-го Вадим Мельничук (на фото) точно знав, що робитиме цілий рік. Плани на будівництво у групі компаній торгової марки «Вілія» розписані наперед, і вони були грандіозними. Але 24 лютого, коли перша російська ракета впала на територію України, всі ці наміри зійшли нанівець. У роботу Вадима втрутилася війна і поставила перед його командою нові виклики. За рік підприємство спорудило нові площі для зберігання зерна. Налагодило логістику таким чином, щоб приносити якнайбільше користі країні. Вадим залишився вдома, аби будувати. Він упевнений, що всі, хто зараз не воює, повинні працювати і всіма силами тримати економічний фронт. Група компаній ТМ «Вілія» продовжує серію публікацій про особливих людей, які творять історію найбільшого на Волині агропідприємства

Міла РОСПОПА, Інформаційне агентство «Конкурент»

«ПРИЄМНО БАЧИТИ, КОЛИ ЛЮДИ ОТРИМУЮТЬ ЗАДОВОЛЕННЯ ВІД ТОГО, ЩО ЗРОБИЛИ»

— Вадиме, розкажіть, як давно ви тут працюєте?

— Я прийшов на підприємство у 2012 році і тут працюю майже 10 літ. Прийшов я з «Локачіагробуд» – можна сказати, мене переманили (сміється.– Ред.). Того року ми виконували роботи на тваринницькому комплексі у селі Бубнів. Мене помітили, і спитали, чи не хотів би я спробувати себе в компанії. Одного ранку я сів в авто **Валентина Вавриновича** – і ми поїхали на нову роботу. Фактично з одного будівництва мене закинули на інше, що планувалося у селі Звиняче. Там починався великий об'єкт – перший елеватор.

Я пам'ятаю кожен день на цьому об'єкті. Все було цікавим, новим для мене.

— Чи мали ви досвід, потрібний для такого будівництва?

— Не було. Весь досвід довелося здобувати вже тут, на «Вілії». Ми будували елеватори, адмінкорпуси, побутові корпуси, де би люди могли перевдягатися. З часом потихеньку воно виростало, набирало обрисів. Дещо треба було реконструювати – ми розламували, демонтували і зводили заново. Робота була цікава. Бо коли будуєш усе з нуля – це одне. І зовсім інше – коли будівництво починається з виклику.

У нас були такі об'єкти, що їх просто не було видно з вулиці. Оброслі деревами на дахах, на стінах, вікон не було. Але нам ставили завдання, і ми поступово їх виконували.

— Коли ви дізнаєтеся, що будувати-мете?

— По-різному. Щороку керівник пише нам, що він планує, що будувати, як бачить розвиток. Він радиться із фахівцями. Думка спеціалістів кожного напрямку важлива. Це приємно і дає можливість людям продукувати ідеї. Звісно, керівник фільтрує

Вадим МЕЛЬНИЧУК: «Завдання тих, хто на нас напав, – посяяти паніку і зупинити нас. Наше завдання – попри все продовжувати працювати спокійно і зважено».

всі пропозиції, обирає важливіші. А ми, як частина департаменту технічного розвитку, маємо кожен напрямок забезпечити.

Ще до початку року ми знаємо, що будемо будувати. Якщо власник підприємства дивиться на 5–10 років вперед, наше керівництво на два роки, то ми завжди маємо роботу на цілий рік. До початку року ми повинні визначитися, що побудуємо.

— Чи був такий план будівництва, який вас особисто щиро здивував?

— Завжди є здивування. Приємне здивування, коли приходимо на нараду, а там кажуть: «Ми щось купили». Очі одразу загораються – значить, будемо будувати. Адже на кожному купленому підприємстві відбувається якийсь розвиток. Треба зводити там майстерні для аграріїв, склади будувати, адмінкорпус поремонтувати тощо.

Ми купили великий об'єкт у Львівській області – будемо розвиватися у цьому напрямку. Я тоді думав, як же це важко, бо ж Львівщина так далеко. Але сьогодні я вже маю такий досвід, що стресу чи здивування від нових проєктів немає. Є завдання, і ми з будь-яких ситуацій маємо знайти вихід.

— Що для вас було найбільшим викликом на цій роботі?

— Перший об'єкт, мабуть. Це елеватор у селі Звиняче. Терміни були короткі, не вистачало досвіду. Зараз я вже бачу, що можна було зробити все краще і швидше, але я не з тих, хто обертається назад. Треба дивитися вперед.

Наступний виклик був уже тут, у Луцьку. Мені за одну ніч довелося переїжджати з одного об'єкта на інший і робити все з нуля. Ми будували елеватор на місці старого ставка. Час був обмежений – до жнив.

— Чи не складно вам стежити за всіма процесами?

— Доводиться. Для того, щоб був результат, потрібно вникати абсолютно у весь процес. Як я казав, спочатку досвіду бракувало – треба було навіть показувати декому, як працювати з арматурою, опалубкою і бетоном. Людина має зрозуміти, що вийде

в результаті. Коли розуміє – значно простіше і ефективніше працювати. Вже коли в кінці ми бачимо результат – кожен працівник знає, що він є частиною цього, що там є і його внесок. Приємно бачити, коли люди отримують задоволення від того, що зробили.

«ЗА РОБОТОЮ НОВОГО МЛИНА «ВІЛІЇ» МОЖНА БУДЕ СПОСТЕРІГАТИ, ЯК ЗА ВОДОСПАДОМ»

— На початку цього року ви мали один план, але повномасштабна війна його докорінно змінила. Розкажіть, як ви впоралися із цим викликом?

— Ми переживали. Але теж, маючи досвід 2014-го року, одразу пішли у будівництво і розвиток. Ми розуміли, що треба створювати додаткову вартість. З перших днів із нашого колективу багато людей ішло на війну. Ми тут залишилися для того, щоб працювати. І я налаштував своїх підлеглих на роботу. Сказав, що маємо віддаватися роботі так, як віддаються люди на війні. Ми не маємо права розслаблятися. Сьогодні у мене не виникає питання про вихідні, відпустки. Адже на війні не буває вихідних. Усі наші працівники розуміють, що треба ставати до роботи. Завдання тих, хто на нас напав, – посяяти паніку і зупинити нас. Наше завдання – попри все продовжувати працювати спокійно і зважено.

Ми заходили у 2022 рік з одними планами, але за одну ніч все змінилося. Однак ми не відмовилися від цих планів, а просто перенесли їх на невизначене майбутнє. Нині збільшили площі для зберігання точково по різних об'єктах з метою покращення логістики і диверсифікації ризиків – розосередили їх подалі від промислових об'єктів. Тут треба швиденько включитися і все зробити. Ми розуміємо, для чого це потрібно. Завдяки розширенню площ зерно не стоятиме у полі. Це важливо.

— Крім того, зараз ви будете новий млин. Розкажіть, чим особливий цей проєкт.

— Млин у нас не перший. І він не єдиний на підприємстві. Є надійні млини, які роблять якісну продукцію. Але, як казав наш власник, «у мене є «мерседес», а я хочу «ламборіні». Це буде класний, витончений об'єкт із чудовим виглядом. Він стане обличчям торгової марки «Вілія», бо борошно – це основне, що ми виробляємо.

Це сучасний проєкт. Млин розташовуватиметься близько до дороги. Його роздзинка – це великі скляні вітражі, які будуть показувати серце млина. Все буде прозоро. Можна буде спостерігати за роботою, як за водоспадом.

«ПЕРШИМ СЛОВОМ МОГО СИНА БУЛО ... «ГРЕЙДЕР»

— Розкажіть трохи про себе. Чим ви займаєтеся поза роботою?

— На першому місці в мене завжди сім'я і робота. Одружився я відносно недавно, після 30 років. Я вважаю, людина має сформуватися, отримати певний досвід, мати відповідну роботу. І тоді тільки можна створювати сім'ю. Разом з дружиною Мар'яною виховуємо двох діток. Захарові 4 роки, а Богданові буде пів року тільки. Хлопці у мене ще малі, тож потребують багато уваги.

Ядесь читав, що по-справжньому стаєш батьком тоді, коли з'являється друга дитина. Бо тоді доводиться більше часу проводити зі старшенькою. Ми з моїм сином намагаємося частіше виїжджати на природу, їздити до батьків у село. Він у мене такий хлопець, що дуже любить всяку техніку. Першим його словом було... «грейдер».

«З перших днів із нашого колективу ішло багато людей на війну. Ми тут залишилися для того, щоб працювати.»

Уже з трьох років він у мене катався на грейдері, навантажувачах, кранах. Він теж бере активну участь у моїй роботі. Йому це цікаво. Я стараюся йому показувати, що і як працює. І зараз, коли вони з дружиною гуляють по вулиці – то без фотографії біля катка чи бобката не обійтися. Він не минає жодного екскаватора. Якось він побачив на вулиці, як майстри ремонтують фонтан. Він годину від них не відходив, подавав інструменти, розпитував.

— Ви би хотіли, щоб він пішов вашим шляхом і теж працював у будівництві?

— Я в жодному разі не хочу нав'язувати нічого дитині. Мені нічого не нав'язували – вибрав те, що сам хотів. У майбутньому, коли мої сини виростуть, вони займатимуться тим, до чого лежить душа. Це дуже важливо. Адже в першу чергу робота має приносити задоволення. Дитину треба просто підштовхнути – розвинути той напрямок, який подобається.

— Чи є у вас якісь цікаві захоплення?

— У дитинстві я дуже любив їздити верхи. У нас були коні, і я постійно на них катався. Це мене дуже захоплювало – виїжджав на природу часто. Дружина зробила мені подарунок – поїздку на кінну ферму.

Ще дуже подобаються лижі. Це захоплення я перейняв у нашого керівника. І відчуваю, що хочу ще людей до нього повернути. Навчити, показати.

— Мабуть, зараз в Україні не зовсім доречно питати про плани на життя. Але чи маєте ви план?

— Мій план – жити й отримувати задоволення від того, що я роблю.

— Що ви найперше зробите, коли Україна переможе?

— Я буду подорожувати. Їздити у місця, де я ще не був. Показувати своїм синам Україну. Ми дійсно ніколи не цінували того, що маємо. Я дуже хочу поїхати у Бакоту, мрію показати це місце своїм сім'ї. ■

■ Погода

Грудневе небо плакатиме

Найближчими днями на Волинь прийде циклон із півдня, який принесе невелике потепління з опадами. Подекуди температура повітря сягне семи градусів тепла, дощі ж подовгу не припинятимуться, тож не забувайте парасольки...

За прогнозами українських синоптиків, **10 грудня** з самого ранку до вечора йтиме дрібний дощ. Вітер південний, 3–5 м/с. Температура вночі – 2 градуси тепла, удень – до 6 із позначкою «плюс».

11-го збережеться хмарна погода. У середині дня прогнозують сильний дощ, який послаб-

шає ближче до вечора. Вітер південно-східний, 4–8 м/с. Температура повітря вночі – 4 градуси вище нуля, вдень – плюс 7.

У Рівному 10 грудня утримається хмарна, весь день дощитиме. Температура повітря вночі – 2 градуси тепла, вдень – плюс 4.

11-го з ранку до пізнього вечора йтиме дрібний дощ. Температура повітря вночі – 4 градуси тепла, удень – 6 градусів вище нуля. ■

Цими днями козаки з цієї фірми на чолі з гетьманом Євгеном Степановичем Дудкою побували на усій передовій фронту від Херсонщини до Харківщини, де привезли нашим

Щотижня три тисячі примірників газети «Волинь» доставляється на передову фронт і в госпіталі завдяки групі компанії ТМ «Вілія».

захисникам тисячі необхідних подарунків і мали десятки цікавих зустрічей з оборонцями.

Розповідь про це – в наступному номері газети «Волинь».

Знай наших!

Зеленський став людиною року за версією Financial Times

Щоденна британська газета міжнародних фінансових кіл порівнює главу України зі своїм прем'єром часів Другої світової війни Вінстоном Черчиллем, який виступав по радіо, щоб згуртувати свою країну під час бліцкригу

Леонід ОЛІЙНИК

Президента України Володимира Зеленського визнали людиною року за версією Financial Times (Файненшл таймс). «Списаний багатьма українцями до лютневого вторгнення як щось на кшталт жарту, дилетант, який намагається відповісти на виклик високої посади, 44-річний Зеленський за-служив місце в історії завдяки своєму надзвичайному прояву лідерства і сили духу... Президент України також став уособленням мужності та стійкості українського народу в його боротьбі проти російської агресії. Саме з цих причин Financial Times обрала Зеленського людиною року», – зазначили у виданні.

Українського главу держави із його щоденними зверненнями порівнюють із британським прем'єром часів Другої світової війни Вінстоном Черчиллем.

Зеленський використовує со-цмережі «для невинної агітації за західну військову та фінансову підтримку, перетворивши тяжке становище свого народу на моральний важіль впливу на лідерів Європи та США».

Лідери ЄС жажнулися, коли Зеленський по відеозв'язку сказав, що, можливо, вони востаннє бачать його живим.

Відзначається, що Президент України переконав європейців узяти на себе величезні витрати на протистояння російському диктаторові володимирі путіну і запропонувати Києву шлях до членства в ЄС:

«На цьому шляху він став прапо-роносом ліберальної демократії в більш широкому глобальному зма-ганні з авторитаризмом, яке може

Що тут скажеш – заслужене визнання!

визначити хід XXI століття».

Крім того, Зеленського вважають антиподом російського президента володимира путіна, який переховується в кремлі, чия «одержимість відновлення імперії коштувала де-сятки, а можливо, сотні тисяч жит-тів».

В інтерв'ю Зеленський згадує перші дні вторгнення і каже, що він «більше відповідальний, ніж хоро-брий»: «Я просто ненавиджу підво-дити людей».

Зокрема, Financial Times цитує: «Лідери ЄС жажнулися, коли Зеле-нський по відеозв'язку сказав, що,

можливо, вони востаннє бачать його живим. Але пізніше тієї ночі він, сто-ячи просто неба біля Офісу Прези-дента в оточенні своїх найближчих радників, звертався до українців».

Журналісти також вважають, що рішення Зеленського залишитися в Києві на початку вторгнення замість того, щоб прийняти пропозицію США про евакуацію, стало одним із найбільш значущих моментів у війні, надихнувши українських військових і народ на опір: «Це стало несподі-ванкою для українців і західних со-юзників, які мали низькі очікування від політичних лідерів країни». ■

Герой із сусідньої вулиці

Отець Євген Рудь на фронті облаштував капличку прямо у бліндажі

Закінчення. Початок на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Життя нашого отця Євгена воістину є прикладом любові до рідної країни, – гордяться у Мирному і наймолодші, і найпо-важніші парафіяни.

У 2014-му він став одним із перших волонтерів, які сміливо їхали на охоплений війною Донбас.

Наприкінці жовтня 2015 року після півтора-тижневого навчання в си-нодальному відділі військо-вого духовенства Євген Рудь прибув капеланом у 55-ту окрему артилерійську бригаду «Запорізька Січ» імені генерал-полковника Василя Петрова. У містечку Новогродівка на Донеччині разом із водіями вантажівок тягнув гармати на передову, спав на ящиках з-під снаря-дів, їв з одного казана.

Удруге на фронт капе-лан Євген Рудь повернувся

Юне покоління у Мирному знає повчання свого священнослужителя: «Якщо ти не патріот рідної церкви, то який ти патріот своєї держави?»

через рік, у 2016-му. Слу-жив у 24-й окремій механі-зованій бригаді імені коро-ля Данила Галицького. В одному із бліндажів бійці разом зі священником гур-том облаштували каплич-ку. Було, що вибухова хвиля і осколки артснарядів зрів-няли із землею невеликий лісок, святиня ж у бліндажі, на диво всім, залишилася цілісною.

А ще війна викарбува-ла в серці капелана без-заперечну істину: «Якщо ти не патріот рідної церкви, то який ти патріот своєї держави?». Тому в березні 2019 року, ставши настоя-телем храму Архистратига Михаїла в селі Мирне на Горохівщині, отець Євген разом зі своєю українолюб-ною церковною громадою перейшов до Православної

церкви України.

– Відколи росія здійсни-ла повномасштабний напад на нашу Батьківщину, отець Євген ні на хвилину не пере-ставав працювати на Пере-могу. Наближає її щоденни-ми молитвами, непохитною вірою, волонтерством, – та-ким був лейтмотив віталь-них слів від парафіян, від імені яких виступила після недільного богослужіння 4 грудня, у день Введення в храм Пресвятої Богородиці, директорка Мирненського ліцею Вікторія Климковець-ка. Її колеги подарували юві-ляркові задушевну церковну пісню, яку підхопили всі, хто був у храмі.

Букет із барвистих кві-тів і вдячних почуттів від церковних хористів отцеві Євгенові вручила Тетяна Семенюк.

А найдорожчим по-дарунком для військово-го капелана Євгена Рудя була велелюдна молитва за Україну, за її переможну долю у ненависній війні, за всіх захисників і їхні родини, за українців, за рідну Пра-вославну церкву України, за кожного мирненця... Усім звучали «Многії літа!» ■

Погляд

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат України від фракції «Європейська Солідарність»

Можна співчувати убивцям, а можна їхнім жертвам – українцям

Це нелегкий вибір

Про «Дождь». Спочатку спогади. Колись у Радянському Союзі возвеличували «вої-нів-афганців». Навіть потім, у незалежній Україні, теж це ставлення збереглося. І пам'ят-ник коло Лаври встановили. Це зрозуміло. Де-кілька моїх знайомих однолітків там загинуло, і їх вважали героями. Ці пам'ятники по всій Україні стоять досі, і до них несуть квіти.

І от у 1989 році академік Сахаров дає інтерв'ю, в якому каже, як радянські солдати розстрілюва-ли своїх, щоб вони не потрапили у полон. А зго-дом виходить на трибуну З'їзду народних депу-татів СРСР і розповідає, що радянські солдати вбили мільйон мирних афганців під час окупації.

Йому гнівно відповідає з трибуни ветеран аф-ганської війни українець Сергій Червонописький. Червонопиському у 2012 році присвоєно Орден Держави. Він став Героєм України.

Думаю, Червонописький щиро засуджував Сахарова за неповагу до «воїнів-афганців», які виконували наказ. Але правий був Сахаров. Вони вбивали на чужій землі.

Журналіст «Дождя» співчуває «нещасним» ро-сійським мобілізованим і думає, як їм допомогти. Бо, мовляв, вони не мали вибору. Мали. Можна було втекти, переховатися, навіть у в'язницю піти, але не погоджуватися вбивати українців.

Можна співчувати їм, убивцям, а можна їхнім жертвам – українцям. Це нелегкий вибір.

Адже серед цих вбивць, які стали такими не за власною ініціативою, є друзі, товариші, люди однієї з тобою національності.

Сахаров вибрав один шлях, Червонописький і журналіст «Дождя» – інший.

Прикро, що сам журналіст і ті, хто його під-тримував на каналі і в житті, не відчують, що саме образило українців. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Володимир ЯЦЕНЮК – боець із села Будки, що на Маневиччині;
Віталій СОБЧУК – військовослужбо-вець із міста Луцька;
Роман АНТОНЮК – боець із селища Голоби Ковельського району;
Тарас МЕЛІС – боець із міста Рожи-ща;
Владислав ЧІГАСОВ – боець із міста Луцька;
Андрій ГУРНИЙ – боець із міста Луцька;
Валентин ПІГІЛЄВ – бойовий медик із міста Ковеля;
Віктор САВЧУК – боець із села Видерта Ка-мінь-Каширського райо-ну;
Олександр ПОТАПЮК – боець із села Видраниця, що на Ратнівщині;
Василь РОСИНЧУК – боець із села Мала Глу-ша, що на Любешівщині.

Тільки факт

У 15 країнах зафіксували 31 випа-док надсилання підозрілих пакунків українським дипломатам у посольства. У деяких коробках були вирізані очі тварин.

■ Пряма мова

«Якщо трон диявола існує, то він знаходиться у москові»

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про цю зиму:

«Вистояти цієї зими — це відстояти все... Щоб пройти цю зиму, ми маємо ще більше допомагати одне одному, ніж будь-коли, ще більше дбати одне про одного. Не можна допускати жодних внутрішніх конфліктів і чвар, які можуть послабити нас усіх. Навіть якщо хтось думає, що це якось посилить його особисто, треба ще більше взаємодії, ніж будь-коли... Сприймайте кожен день зими не як випробування, а як час, що наближає Україну до Перемоги».

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач Збройних сил України, про Протиповітряні сили України:

«За 9 місяців широкомасштабної війни радіотехнічними військами Повітряних сил виявлено і супроводжено понад 240 тисяч повітряних цілей противника. Близько 80% знищується нашими вогневими засобами. Це сотні тисяч врятованих життів, інфраструктура, що збереглася. І це показник високої майстерності наших воїнів... Вічна пам'ять тим, хто наблизив нас до Перемоги, але, на жаль, не розділить її з нами».

Олексій РЕЗНІКОВ, міністр оборони України, про наших ворогів:

«За останні дев'ять місяців росія здійснила понад 16 000 ракетних ударів по Україні. 97% російських цілей — цивільні. Ми воюємо проти терористичної держави. Україна переможе і притягне військових злочинців до відповідальності».

Олексій ДАНИЛОВ, секретар Ради національної безпеки й оборони України, про те, як ефективно розв'язати проблему блекаутів:

«Найкраще і найбільш ефективно вирішення енергетичної проблеми для України — ракети дальністю 800 і більше кілометрів, що дозволить значно зекономити на генераторах».

Юрій ГУДИМЕНКО, політик, воїн ЗСУ, про майбутнє:

«Чи полізуть росіяни з білорусі? Можливо, полізуть і тоді отримають п..зди. А можливо, не полізуть і теж отримають п..зди, але в іншому місці. Що з цим робити? Донатити на ЗСУ».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, викладач, про умови, за яких росія перестане бути небезпечною:

«Імперія мусить припинити існування. московія має бути позбавлена всіх колоній, які вона загарбала за 500 років. Всі народи імперії мають бути вільними. Зменшена московія із 40–мільйонним населенням і без ядерної зброї все одно захоче воювати, але вже не зможе завдати своїм сусідам великої шкоди».

Петро ОХОТІН, політичний оглядач, про росію:

«Якщо трон диявола існує, то він знаходиться у москові».

Пітер ДІКІНСОН, американський журналіст, вважає дії російських військ в Україні геноцидом:

«Незважаючи на поширення інформації про військові злочини, що скоюються в Україні, багато хто в міжнародній спільноті надалі не хоче відкрито говорити про геноцидальні цілі російського вторгнення. Натомість тривають дебати про безпеку приниження путіна та потребу врегулювання шляхом переговорів. Насправді будь-які розмови про компроміс із кремлем абсурдні та непристойні. Прихильники умиротворення мають визнати, що між геноцидом зі сторони росіян та виживанням української нації не може бути золотой середини».

Андрій ІЛЛЄНКО, колишній народний депутат, лейтенант, який у складі батальйону «Свобода» захищає Бахмут, про прихильників «руського міра» в цьому місті:

«Безумовно, є і категорія, яку ми називаємо «ждунами», тобто ті, хто чекає на «руській мір». Але вони у меншості, їх не так багато, як розповідає російська пропаганда. І цих людей одразу добре видно. Одна з характерних ознак: вони ніколи не вітаються з українськими військовими, зустрівши їх на вулиці. Відвертаються і демонстративно дивляться в інший бік. Якщо людина так робить, можете бути впевнені, що це «ждун».

Віктор АНДРУСІВ, блогер, про найсильнішу армію світу:

«Ви думаєте, що найсильніша армія світу — це американці? Ні. Китайці? Теж ні. Найсильніша армія світу — поляки. Якщо ви раптом не знали, то, за даними російських ЗМІ, поляки воюють проти росіян із самого першого дня війни. Та що там ЗМІ, на аудіоперехопленнях постійно чути, як російські солдати кажуть дуже впевнено, що мають справу з поляками...

Звісно, ніяких поляків немає, і я не чув, щоб навіть серед добровольчих батальйонів вони були. Але якщо пропаганду російських ЗМІ можна зрозуміти, то як можуть солдати на полі бою не бачити, що немає ніяких поляків? Відповідь виявилась дуже простою. Окупанти не знають ні української, ні польської мов, і коли чують українську, то думають, що це поляки. Особливо, коли слухають розмови закарпатців або галичан». ■

■ Нарешті!

Московська церква — частина «руського міра»: її можуть заборонити

Держава нарешті взялася за російських агентів, які часто-густо діють під прикриттям української православної церкви московського патріархату

Ольга СОКОЛОВА

1 грудня Президент Володимир Зеленський підписав указ, яким увів в дію рішення Ради національної безпеки та оборони щодо заборони «релігійних організацій, які керуються рф». Зрозуміло, що йдеться про упц московського патріархату. Указом передбачено ряд важливих рішень. По-перше, глава держави доручив Кабміну у двомісячний термін розробити та внести на розгляд Верховної Ради законопроекти про обмеження і заборону релігійних організацій із центрами впливу в росії. Варто зауважити, що відповідний документ уже зареєстрований у парламенті, це зробили представники партії «Європейська Солідарність», проте гарант чомусь не взяв цей факт до уваги і доручив уряд розробити ще один документ.

Інша важлива ініціатива, про яку йдеться у президентському указі — «забезпечити у двомісячний строк перевірку наявності правових підстав та дотримання умов користування релігійними організаціями майном» на території Києво-Печерської лаври. Як відомо, комплекс лаври належить державі, але перебуває в оренді московського патріархату.

«Комплекс Києво-Печерської лаври належить державі, але перебуває в оренді московського патріархату.»

До речі, цими днями Свято-Успенську Києво-Печерську лавру зареєстрували в якості монастиря у складі канонічної автокефальної Православної церкви України, яка отримала Томос. Відтак ПЦУ просить Кабінет Міністрів надати і їй храм та інші приміщення на території лаври. Якщо це станеться, то

Предстоятель упц московського патріархату Онуфрій (ліворуч), патріарх рпц Кирило (у центрі) та народний депутат України Вадим Новинський (праворуч) у москові, 16 червня 2019 року.

ДОВІДКОВО

упц (московського патріархату) в Україні наразі має близько 10 тисяч епархій. Вона канонічно є частиною російської православної церкви, хоч останнім часом намагається формально від неї дистанціюватись. ПЦУ має близько 7 тисяч парафій, вона є автокефальною церквою і входить до диптиху помісних православних церков світу (у цьому списку — 15 церков), проте визнає лише частиною з них.

фактично матимемо дві обителі у цьому сакральному місці, одну — московського патріархату під керівництвом митрополита Онуфрія, другу — української церкви під керівництвом митрополита Епіфанія.

КОМЕНТАР

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність»:

«Таки — Армія, Мова, Віра:). Таки — Томос, а не термос. Добре, що нарешті дійшло. Прикро, якою ціною...».

ТИМ ЧАСОМ

РНБО України запровадила санкції проти намісника Києво-Печерської лаври владики Павла, який неодноразово потрапляв у різноманітні скандали, а також проти спонсора упц (московського патріархату) олігарха

Вадима Новинського, колишнього громадянина росії, якому Віктор Янукович у 2012 році надав українське громадянство. Крім цього, Служба безпеки України проводить обшуки у кількох монастирях упц(мп), де серед іншого виявила російську пропагандистську літературу. Як відомо, кілька ієрархів цієї церкви пішли на співпрацю з російськими окупантами.

ЗАМІСТЬ АНЕКДОТА

Досі не закрите провадження проти п'ятого Президента, лідера «Європейської Солідарності» Петра Порошенка через отримання Україною Томоса. Ця справа сфабрикована ДБР за наклепом кремлівського агента Андрія Портнова, який після початку повномасштабного вторгнення втік з України. Як не смішно, але ще донедавна Порошенко ходив на допити за «розпалювання міжнаціональної ворожнечі при створенні ПЦУ»... ■

■ О часи! О звичай!

У Рівному зеленкою облили портрет Тараса Шевченка

Хто це зробив, поки що невідомо
Микола ДЕНИСЮК

Недзвичайна подія трапилася вночі на території центральної міської лікарні: в приміщенні, яке слугує укриттям для пацієнтів та медперсоналу ЦМЛ міста Рівне, хтось облив зеленкою портрет Тараса Шевченка (на фото). Це копія відомого автопортрета Кобзаря, на якому він зображений молодим. Картині, яка зберігається та прикрашає ЦМЛ, — вже 70 років, і для колективу вчинений акт вандалізму став справжнім ударом.

Як повідомляє «Радіо Трек», головний лікар Євген Кучерук вже оголосив, що картину буде відреставровано, але поліція має з'ясувати, хто ж це зробив. ■

Вороги України бояться і зараз нашого Кобзаря.

■ Про це говорять

Чи піде білорусь в наступ на Україну?

Політолог, учасник бойових дій, заступник декана факультету історії, політології та національної безпеки ВНУ імені Лесі Українки Тарас Літковець аналізує нинішні ситуацію щодо загрози нападу з білорусі та інформаційне поле навколо цієї теми

Оксана КОВАЛЕНКО

Справді, з 24 лютого ми чекали «цього» вже більше десятка разів. От недавно передає мені знайомий: «Якийсь військовий сказав, що буде напад 25 листопада». Фактично білорусь є учасником війни проти України тим, що надає росії свою територію для ракетно-бомбових ударів по Україні (й по Волині зокрема), дає військову техніку й боеприпаси і територію для військових навчань.

Найгірше, що вона робить, – це відтягує величезну частину Збройних сил України. Вони мусять перебувати уздовж українсько-білоруського кордону, хоча їх можна було б використати на Півдні або на Донбасі. Влада білорусі також надає росіям свої медичні заклади: в окремих райцентрах лікарні повністю вивільнені для лікування військових. Крім того, дає територію для складування боеприпасів. Зручно ж, не підвозити десь із Тули чи з Рязані, а мати тут, під боком, біля Бреста.

В білорусі військо досить скромне. Армія налічує понад 50 тисяч осіб. Якщо врахувати, що разом українців та росіян, які воюють, понад мільйон, то таке число погоди не робить. Коли ж подивитися статистику світових рейтингів (їх усього 8) щодо збройних сил, то білорусь не потрапляє навіть у сороківку держав із сильною армією: військові сили у неї досить скромні. За статистикою, 3% білорусів готові воювати: це в 20 разів менше, ніж росіян. Знову ж таки, ця держава постійно передає свої боеприпаси, танки, системи залпового вогню росії – країна, що готується воювати, не віддає зброю, а навпаки збирає.

Тому, на мою думку, нападати вона не збирається. З іншого боку, якби білорусь так наважилася б, то це в рази посилює санкції з боку Європи – до такого ж рівня, як в росії. Зауважу, що економіка білорусі не така сильна й абсолютно не самостійна: до війни 40% товарів експортували в росію, на сьогодні це

Фото з архіву Тараса ЛІТКОВЦЯ.

У Волинському музеї військової техніки Тарас Літковець сфотографувався поруч зі «свіженьким» футляром від американця-«Джавеліна»: мовляв, гуртом легше бацьку побити.

Карикатура Юрія ЖУРАВЛЯ.

Нехай лукашенко знає, що у нас навіть Мавки насторожі!

вже 75%. Без допомоги, позик, пільг від росії білорусь не виживе. Крім того, вступ у війну ще й військовою силою ще дужче погіршить економіку країни. І лукашенко це розуміє. Самопроголошений диктатор і так почувається хитко, а за таких умов обов'язково буде погіршення – економічне й політичне. Адже білорусь на відміну від росії має масовий протестний рух. Прикла-

дом є акції проти фальсифікації лукашенком виборів президента, на які виходили сотні тисяч (хай це була революція «в білих рукавичках»). Важливо, що там є сотні тисяч незадоволених нинішнім режимом. Лукашенко знає: як тільки підуть скалічені, поранені, убиті, цинкові труни з білорусами – оця кількість обурених одразу перетвориться в кілька мільйонів. І це

не росія: тоді в державі почнеться революція «без білих рукавичок». Тому лукашенко буде відтягувати війну білорусі з Україною якомога довше і бути рупором політики кремля щодо нашої країни.

А ще ж білоруси й лукашенко прекрасно бачать деградацію росії. Є такий союз держав БРИГС (Бразилія, росія, Індія, Китай і Південна Африка). Тепер жартома називають БРИГСом росію, білорусію, Північну Корею, Іран та Сирію. Ну ще плюс Нікарагуа й Венесуелу. Це країни – такі, знаєте, ізгої світової спільноти...

Крім того, оскільки росія не бере участі в Чемпіонаті світу з футболу, ФІФА поділила світ на конфедерації: Латинська Америка, Європа, Азія, Африка. І росія хоче перейти в конфедерацію азійців. Тут ведеться дискусія. То сміються й кажуть: «Давно пора! Там їй і місце»... Тобто деградація росії триває.

Знову ж таки, на відміну від росіян, які з такою ненавистю йдуть воювати, з білорусами інакше. Вони не хочуть воювати. Десятки тисяч інформують про військові сили білорусі й росії нашу розвідку, викладають важливі новини в соцмережі, крім того, розбирають залізничну колію. Хоч за все це загрожує тривале ув'язнення, катування, вони ризикують життям, щоб допомогти Україні й не втягнутися у війну. Вони при поганому керівництві, лукашенку, такі є нам, як кажуть, «братнім народом». В росії навіть приблизно такого нема: їхні протестні акції не про «ні війни», не про те, щоб віддати Україні її території, а, наприклад, про те, щоб краще екіпірували їхніх чоловіків на війну...

Зараз спостерігаю, що люди часто й дуже багато дофантазують на тему «загроз з білорусі». Щось наче трапляється, але це так перебільшують, що справді стає страшно – сіється паника. І тоді замість того, щоб прагнути перемоги, працювати на неї, люди різко починають хотіти миру за будь-яку ціну. Катівні Херсона, Ізюма, Бучі їх не лякають. Кажуть: «Хай буде мир, мені нічого не загрожує, бо я нічого поганого не робив». Таким я відповідаю: «Ви подивіться, хто там гине в першу чергу. Невинні. Хтось випадково йшов до магазину. Когось убили, бо він на когось схожий. В іншого «не таке» прізвище, той – україномовний. Претензій багато було і може бути. То, щоб мати об'єктивну інформацію, я завжди читаю новини й публікації іноземних ЗМІ в Україні, наприклад «Радіо Свобода», «Бі Бі Сі», «Голос Америки». ■

■ Пульс дня

У разі повного блекауту воду подаватимуть погодинно

В обласному центрі Волині у випадку повного знеструмлення буде організовано погодинну подачу води. Жителі міста повинні знати, до якої насосної станції під'єднаний їхній будинок

Олена БОРИСОВА

Умерії попередили, що через відсутність електроенергії мешканцям квартир, які проживають вище 4–6 поверхів, може не вистачити тиску для подачі води. Їм рекомендують попросити її у сусідів.

Також на двох свердловинах щоденно з 08.30 до 17.00 за адресами вулиця Дубнівська, 26 та вулиця Мамсурова, 5-в безплатно видаватимуть воду у велику тару (від 30 літрів). Роботу свердловин запустять після спливу 24 годин від часу повного знеструмлення.

Аби уникнути побутових незручностей в разі блекауту, жителям усіх міст на Волині рекомендують зробити вдома критичний запас технічної і питної води. ■

Іноземцю, який вбив підприємця на базарі, світить до 15 років

Інцидент стався на Північному ринку в Луцьку

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Днями Волинська обласна прокуратура скерувала до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні про вчинення 45-річним громадянином Республіки Азербайджан умисного вбивства, яке сталося у Луцьку 4 жовтня біля Північного ринку.

Як встановило слідство, чоловік під час конфлікту кілька разів ударив ножом у ший та груди 50-літнього жителя обласного центру. Поранений встиг дійти до ринку, де в нього з дружиною була торгова точка, там упав і помер. Перед смертю встиг назвати ім'я вбивці.

Зловмисника затримали через кілька годин після інциденту. Поки він перебував, змінив кілька місць перебування, пересувався різними способами і транспортними засобами.

Нині обвинувачений перебуває під вартою і невдовзі постане перед судом. Азербайджанцю світить строк від 7 до 15 років. ■

Автобус із пасажирами влетів у причіп вантажівки

Постраждало шестеро людей. Найтяжчі поранення отримала 18-річна дівчина

Сергій ВИШЕНЬКА

Аварія сталася ввечері 4 грудня біля села Ярівка Луцького району. Автобус сполученням Луцьк–Нововолинськ наїхав на причіп фури, який стояв на проїжджій частині без увімкнених аварійних ліхтарів. Внаслідок ДТП травмувалися шестеро людей. За словами керівника Горохівської лікарні Валерія Коби, найбільших травм зазнала 18-річна пасажирка. Наразі вона перебуває у реанімації з політравмою.

Як повідомляє Суспільне, машина належить одному з місцевих підприємців.

Наразі правоохоронці з'ясовують усі обставини автотроці. Розпочато кримінальне провадження. ■

■ Наші консультації

Два будинки й одна адреса

«Я проживаю у смт Ратне. Звати мене Василь Іванович, мені 76 років. Маю таку проблему: у жовтні із селищної ради мені повідомили, що не отримаю субсидію, якщо не зміню адресного номера. Це мене дуже стривожило, хоч я і знав, що на вулиці Партизанській є ще один будинок із таким же номером. Чому саме моя сім'я, а не інша має змінювати номер? (А в тому будинку і слухати про це не хочуть). Мій будинок набагато старіший! Бо ми перевезли його піс-

ля Чорнобильської аварії в 1987 році із села Добре Камінь-Каширського району. Прикро, що є така помилка. Дякую, що вислухали... Дуже давно читаю газету «Волинь», тому й вирішив з вами порадитися».

Як проконсультував юрист Максим Волошенко, відповідно до законодавства України (зокрема, ч. 12 ст. 26-3 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності») для зміни адреси подаються за-

« Дуже давно читаю газету «Волинь», тому й вирішив з вами порадитися. »

ява власника будинку, реєстраційний номер облікової картки платника податків, документ, що посвідчує право власності на житло, та інші, які має лише власник будівлі. Якщо коротко, виконком селищної ради ніяк не може самостійно змінити адресу. Хоча, коли ставити питання: «З чієї вини виникла ця ситуація?» – виникає ще інша проблема. ■

■ Завтра зустрінемо разом!

«Мрію прикрашати ялинку із сином, але він зараз на фронті»

Закінчення. Початок на с. 1

5. Як війна вплинула на вашу роботу? У перший тиждень повномасштабного наступу люди були налякані та розгублені, їм було не до концертів. Згодом ми з колегами прийшли до ями: змінили весь репертуар, почали виступати для військових, організовувати благодійні заходи. Більше місяця транслюємо ввечері на центральній площі Культиури документальні фільми про війну. Назбирали для ЗСУ близько 200 тисяч гривень. Через кілька днів відправили для наших воїнів два тепловізори та прилад нічного бачення.

6. Який зі своїх проєктів вважаєте найбільш вдалим? Мій найкращий проєкт – двоє синів і донька!

7. Про що ви мріяли в дитинстві, чи збігається реальність із вашими тодішніми уявленнями про доросле життя? Малою хотіла працювати на кондитерській фабриці, готувати цукерки. Так любила їх! Іла і вдень, і вночі... Навіть ховала під подушку обгортки, щоб мама не побачила. На жаль, дитячі мрії залишаються лише нездійсненними мріями. Реальність призземлює і бажання стають простішими. Хоча цукерки люблю досі...

8. Продовжіть, будь ласка, речення. Я ніколи в житті не... думала, що у XXI столітті можлива війна в центрі Європи!

9. Якби не війна, завтра я б... сіла зі сім'єю у машину і поїхала б подорожувати. Спочатку відвідали б Крим: ми з чоловіком там були кілька разів, а от дітям показати тамтешні краєвиди не встигли. Навіть не сумніваюся, що півострів знову буде українським. Потім поїдемо в іншу країну. Навпевно, в якусь із сусідніх, щоб палне економити.

10. Коли я хвилююся... ім без упину (за час війни потовстішала). Але коли тривожність стає дуже високою, починаю молитися або посилати працювати. За роботою думки трохи розвіюються.

11. Чи маєте звичку відкладати кошти? Якщо накопичуєте зараз, то на що плануєте витратити? Стараюся збирати, але поки не виходить. Втім, якби я зараз мала зайвий мільйон гривень, віддала б усе на армію. Або найняла б когось генія, щоб створив фантастичну машину, здатну нещадно знищувати ворога.

12. Пригадайте найбезглуздішу ситуацію, у яку вам доводилося потрапляти.

Колись у новорічну ніч з колегою переодягнулися у Снігуроньку та Діда Мороза й поїхали на роботу всіх вітати. Поки ми святкували, машину замело. Довелося нам в тих костюмах випихати її зі снігу. Врешті, автівка поїхала, а ми попадали. Коли піднялася, зрозуміла, що якийсь чоловік зняв це все на камеру.

13. Улюблений фільм. Чим зачепив? Улюблена стрічка нині – «Маріуполь. Невтрачена надія». Ми транслювали її у центрі міста. Важкий фільм, але переглянула вже кілька разів. Зазвичай дивляюся історичні та документальні, щоб було над чим подумати.

14. Чи любите готувати? Як ваша улюблена страва? Про що думаєте, коли кухарите? Готувати люблю та вмю. Улюблена страва – мандрички. Це невеличкі печені палиячки із солоного сиру. Вони належать до не матеріальної культурної спадщини Волині. Також часто готую вареники, пироги, налисники... На приготування цих надіжків треба більше часу, тому поєдную ці процеси із медитацією: заспокоююся і відкидаю негатив.

15. Чи загадуєте бажання на Новий рік? Завжди! У 2023-му хочу жити під мирним небом. Щороку прикрашала ялинку з дітьми, але не знаю, чи вийде цієї зими, бо старший син на фронті. Він пішов добровольцем у червні, навчався військовій справі в Англії, а зараз захищає Україну на Харківщині. Сподіваюся, що приїде у відпустку.

16. Чим Камінь-Каширський відрізняється від інших міст? Куди б хотіли переїхати? Я працюю у центрі міста й помітила, що з кожним роком воно стає красивішим. Тут дуже добрі й привітні люди. Здається, що Камінь-Каширський дихає тією добротою. А ще у нас багато лісів. Коли ми з чоловіком у поганому настрої, їдемо на природу... Тож переїжджати нікуди не хочу.

17. Чи часто закохувались? Вірте, що любов може не згасати до кінця життя? Закохувалася часто. Думую, що любов живе, поки вдається її підігрівати. Мені жаль людей, яким не пощастило у житті хоча б раз закохатися.

18. Ваш життєвий девіз... Ніколи не опускає рук, завжди залишатися людиною. ■

■ Болить!

1 травня 1998 року повинчалос подружжя – до срібного весілля вже йшло.

Радісна мить зустрічі з коханим під час його короткої відпустки з АТО.

«Хотіли б, щоб рідні побратимів, з якими загинув наш Саша, зателефонували до нас...»

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«У НАСТУПНОМУ РОЦІ В НАС БУЛО Б СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ»

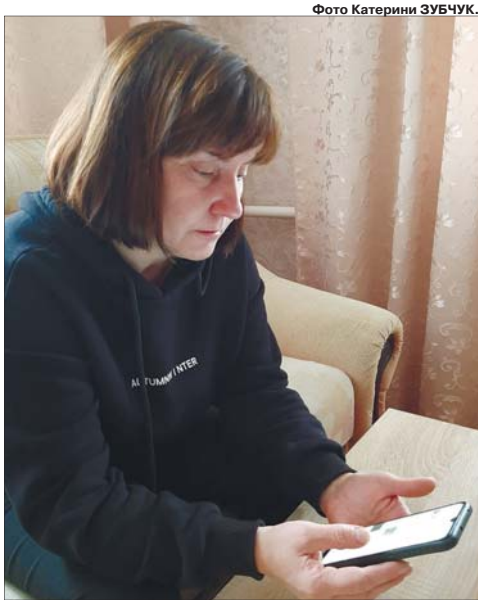
Наша розмова була сумною. Щось мама говорила, щось дружина. А про дещо «говорили» знімки. Серед них є й останнє фото, надіслане по вайберу на прохання Світлани. На ньому, як каже жінка, він років на десять старший – літ додає сива борода. Спогад на моє прохання про те, щоб починалося їхнє сімейне життя:

«Ми думали, що весь світ плаче. Це ж стільки і військових, і цивільних гине!»

– Ми ровесники. Правда, Саша пізніш на рік школу закінчив, бо взимку народився і його не взяли з однокласниками в перший клас. То вже згодом, коли були одружені, на фотографіях побачили, що ми і в один садочок ходили. Я багатьох однокласників майбутнього чоловіка знала, а його – ні. А познайомилася ми у лісі: Саша повернувся тоді з армії, а я навчалася на останньому курсі Волинського національного університету. Знайомі запросили відсвяткувати 8 Березня на природі. Велика компанія тоді збиралася. З того часу й почали зустрічатися, а через рік – одружилися...

– 1 травня ми повинчалися, наступного дня зареєстрували шлюб. Не менш як двісті гостей збиралося в шалаші, – пригадує Світлана. – Тоді вже модно було робити весілля в кафе. А мені хотілося, аби все було ось так, по-домашньому. Спочатку Світлана прийшла в невістки. А коли їхній старший дочці Анні було десять місяців, молода сім'я переїхала в будинок, де ми й зустрілися. Тут жила самотня сестра Світланиної бабусі, яка й покликала їх до себе, аби доглядали її. З допомогою батьків добували стареньку хату, по-сучасному облаштували. Уже тут народилася молодша донька Ірина, яка живе з матюю й тепер (старша Анна із сім'єю – в Києві). На це потрібні були кошти – батьки одні й другі допомагали. Сьогодні – це засташна оселя. Ось тільки господар уже не приїде сюди...

Судячи з почутого, по життю Олександр був дуже мирною людиною. Вивчився на різьбяр, після строкової служби передавав свої знання дітям у Камінь-Каширському уч-

Дружині дуже важко говорити про непоправну втрату.

комбінаті. Це вже потім перейшов на іншу роботу – був охоронцем у банку. Підросли доньки – на їх навчання потрібні були кошти – тоді й на заробітки у Польщу їздив. І дружина з ним вирушала. Оскільки був хорошим майстром-універсалом («у нашому будинку в основному все руками чоловіка зроблено»), його охоче брали на будівництво, а Світлана працювала у нього підсобником. У такому тандемі й трудилися у 2016–2017 роках (зараз Світлана, у якій є чимало літ педагогічного стажу й стажу державного службовця, працює продавцем-консультантом у магазині будівельних товарів).

«НА ВІЙНУ НАСАМПЕРЕД ТРЕБА ЙТИ ЛЮДЯМ ІЗ ДОСВІДОМ, ТАКИМ, ЯК Я»

Катерина Григорівна не може без сліз говорити про загиблого сина, який був у них із чоловіком первистком (є ще один – молодший Сергій):

– Добрим ріс, таким і залишився на все життя. Жив за принципом: «Краще втратити своє, аби нікого не скривдити». У нього була така риса, як правдолюбство. Завжди відстоював справедливість. Ми вже із Світланою не раз говорили Саші: «З тебе правда так і пре...». Деколи, може, краще й помовчати. Але він – не з тих, хто вибирає для себе зручний варіант, що думав – те й говорив. Це багатьом не подобалося. А ще Олександр був затятим рибалкою. Ловив тільки вудкою, спінінгом – ніколи не йшов на водами: із сіткою. Його так Рибакон і називали. Це пріз-

Останнє фото Олександра з передової.

висько мав і тоді, як воював. Мріяв навчити рибалити свого онука.

Війна почалася для нього ще в 2014–2015 роках. Тоді він був у прикордонних військах на Донецчині. Як пережила родина той непростий час? Молилися за нього. Подавали записки за здоров'я по всіх церквах, де тільки можна було. Але тоді, як зараз кажуть, легше було. Олександр час від часу додому приїжджав. І вже зовсім інша ситуація – за ним приїхали через чотири години. Того дня Олександр розповідав мамі й дружині, що, потрапивши на фронті в магазин, купив сиров'яленої ковбаси, яку любив, цукерок, навіть «Чупа-чупсамі» запасся на всякий випадок. Всі ці смаколики так і лежали в рюкзаку, який згодом, вже після похорону, передали родині...

Тоді нібито на цілу добу повезли бійців на перепочинок у безпечніше місце. Але, як виявилось, обставини поминялися – за ними приїхали через чотири години. Того дня Олександр розповідав мамі й дружині, що, потрапивши на фронті в магазин, купив сиров'яленої ковбаси, яку любив, цукерок, навіть «Чупа-чупсамі» запасся на всякий випадок. Всі ці смаколики так і лежали в рюкзаку, який згодом, вже після похорону, передали родині...

Коли Олександр із побратимами був на території, де довелося вже пішки йти замованою місцією, то сказав, що не може говорити й вимкнув телефон. Більше рідні його не чули. До речі, 4 червня під час мінометного обстрілу загинув і він, і ще двоє воїнів – Володимир Жолондівський із Любомльщини та Олександр Чак із Шаччини. Дружина нашого героя каже, що їй хотілося б, аби рідні тих героїв відгукувалися, – може, комусь більше відомо, за яких обставин поглигли їхні сини, чоловіки. Телефон рідних Олександра Єфімова є в авторки статті, тож нехай ця публікація стане посередником між родинами, які втратили на війні дорогих людей. ■

Катерина Григорівна: «Останні слова – і мої, і Сашині – то був крик душі».

щину. А то ж моя мала батьківщина, де колись служив мій чоловік, який і привіз мене на Волинь. Я все питала, коли буде визволено мій край. Саша, не втрачаючи оптимізму, обіцяв, що скоро.

Сьогодні знаємо, що сталося це аж у листопаді. Майже через пів року після того, як Олександр Єфімов загинув. У 2020-му похоронила Катерина Григорівна чоловіка, який пішов із життя через недугу. Через два роки не стало сина, якому ще б жити й жити... Ось така горе випало пережити жінці.

«ВІН НІБИ ПЕРЕДЧУВАВ,

– Ми не публічні люди, але наш Саша, який загинув за Україну, заслуговує, щоб про нього добре згадати, – ці слова я почула від матері Олександра Єфімова на мою вдячність з приводу того, що вона та дружина її сина погодилися на розмову для газети.

Олександр загинув 4 червня під містом Ізюмом на Харківщині. Сталося так, що напередодні вони розмовляли з ним. І навіть не раз.

– Саша ніби передчував, що встанне говорити з нами, – пригадує Світлана. – 3 червня чотири рази мені дзвонив, три – мамі. Знаю, що розмовляв і з донькою, яка живе в Києві, розпитував про онука, котрого торік із пологового будинку забрав, дуже тишився ним. До цього він майже місяць не виходив на зв'язок. Тільки хтось, судячи по голосу, з молодих побратимів, певно, вийшовши із зони бойових дій, телефонував мені: «Тьотя Света, не переживайте... З вашим Сашею все добре – здоровий, нагодований. Акцентував якрз на цьому – «не голодний». Я зрозуміла, що, мабуть, бувало й по-іншому, коли на передову ніхто не міг доїхати. Хоч сам Саша ніколи ні на що не нарікав.

Того дня, коли рідні змогли нарешті поговорити з Олександром, його ще із чотирма бійцями повезли в яєсь тихе місце, де не було боїв, – помитися. Про те, яким було його враження, свідчили слова: «Мамо, ми думали, що весь світ плаче. Це ж стільки і військових, і цивільних гине!». Ідемо, як дикуни, – зарослі, брудні, смердючі. Нам стидно, що ми такі. Насустріч – люди, які сміються. Багато хто сидить у барах, кафе, п'ють пиво – ніби нема війни».

– Я слухала це й не могла стримати сліз, – каже Катерина Григорівна. – Тільки й змогла попросити, щоб ще секундочку не вимикав телефон, аби я встигла сказати, як люблю його, як хочу, щоб він вернувся додому живий-здоровий. Останні слова – і мої, і Сашині – то був крик душі.

Тоді нібито на цілу добу повезли бійців на перепочинок у безпечніше місце. Але, як виявилось, обставини поминялися – за ними приїхали через чотири години. Того дня Олександр розповідав мамі й дружині, що, потрапивши на фронті в магазин, купив сиров'яленої ковбаси, яку любив, цукерок, навіть «Чупа-чупсамі» запасся на всякий випадок. Всі ці смаколики так і лежали в рюкзаку, який згодом, вже після похорону, передали родині...

Коли Олександр із побратимами був на території, де довелося вже пішки йти замованою місцією, то сказав, що не може говорити й вимкнув телефон. Більше рідні його не чули. До речі, 4 червня під час мінометного обстрілу загинув і він, і ще двоє воїнів – Володимир Жолондівський із Любомльщини та Олександр Чак із Шаччини. Дружина нашого героя каже, що їй хотілося б, аби рідні тих героїв відгукувалися, – може, комусь більше відомо, за яких обставин поглигли їхні сини, чоловіки. Телефон рідних Олександра Єфімова є в авторки статті, тож нехай ця публікація стане посередником між родинами, які втратили на війні дорогих людей. ■

■ Ростіть здорові!

Козацькому роду нема переводу!

Чекали на донечку, а лелека приніс аж трьох козаків!

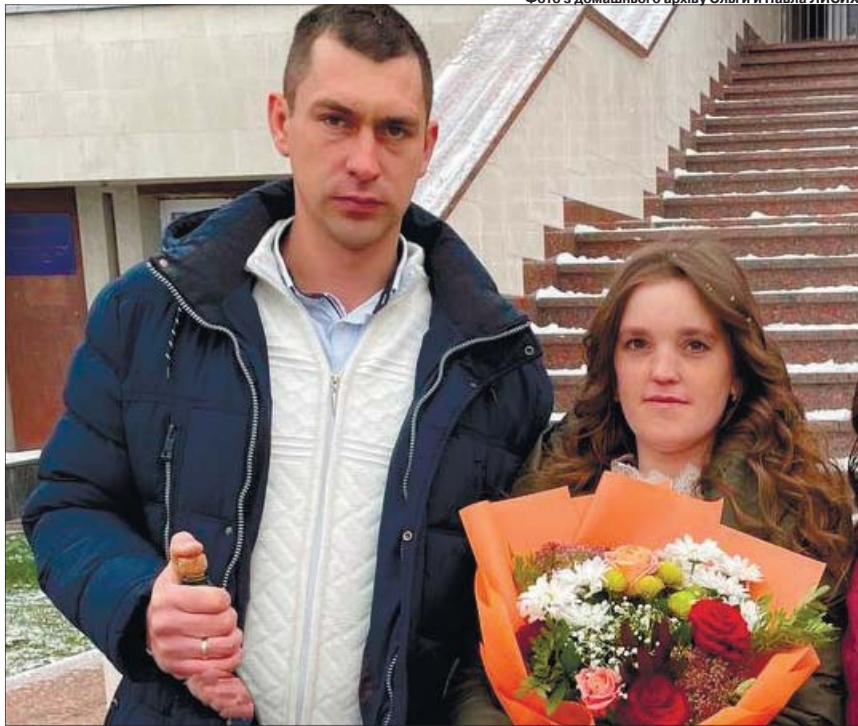
Хлоп'ята з'явилися на світ на радість мамі й татові – Ользі й Павлові Лисим – цими днями у Волинському обласному перинатальному центрі

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

СПОЧАТКУ БУЛО КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Поєднати свої долі й прожити разом довге щасливе життя вони стали мріяти від дня знайомства. Обоє народилися в селах колишнього Горохівського району: Ольга – у Лобачівці (тепер Берестечківська територіальна громада), Павло – у Новостві нинішньої Горохівщини, а зустрівся їм судилося в Луцьку. Було Різдво Господнє, як приїхали в обласний центр кожен до своїх кумів та родичів. Вони, як з'ясувалося, товаришували між собою й разом зібралися у святковий світлиці, де майбутнє подружжя й закохалося з першого погляду.

Крім земляцтва, у новоспеченої пари було багато спільного для міцного сімейного фундаменту. Вони вирости в шанованих хліборобських

Квіти коханій дружині Ользі дарує щасливий батько трьох новонароджених козаків.

«Фото з апарату УЗД шокувана Ольга надіслала Павлові на роботу. Чоловік спершу не роздивився на ньому своє потрійне щастя, а коли почув новину з вуст дружини, то ще багато разів дзвонив-перепитував: «Чи ж добре тебе лікарка дивилася?»»

– Так, але перше УЗ-обстеження потішило нас одним малям. На другому лікарі побачили двох малюків. Ми, звісно, зраділи, хоча й стало трохи боязко, – пригадує, усміхаючись, моя чарівна співрозмовниця.

На третій плановий огляд їй довелося йти самій. Тоді фахівчиня й розгледіла на моніторі ще одне тільце. Фото з апарату УЗД шокувана Ольга надіслала Павлові на роботу. Чоловік спершу не роздивився на ньому своє потрійне щастя, а коли почув новину з вуст дружини, то ще багато разів дзвонив-перепитував: «Чи ж добре тебе лікарка дивилася?».

Герої цієї публікації виховувалися в любові багатодітних сімей, тому ревно дорожать мудрістю батьків і своїми добродійними родинами. А коли дізналися про первотців свого кохання, в один голос зізналися одне одному: мріяли, щоб ним була донечка.

– У ваших родичів уже народжувалися дівчата чи трійнята? – запитує у матусі.

– Так, але перше УЗ-обстеження потішило нас одним малям. На другому лікарі побачили двох малюків. Ми, звісно, зраділи, хоча й стало трохи боязко, – пригадує, усміхаючись, моя чарівна співрозмовниця.

На третій плановий огляд їй довелося йти самій. Тоді фахівчиня й розгледіла на моніторі ще одне тільце. Фото з апарату УЗД шокувана Ольга надіслала Павлові на роботу. Чоловік спершу не роздивився на ньому своє потрійне щастя, а коли почув новину з вуст дружини, то ще багато разів дзвонив-перепитував: «Чи ж добре тебе лікарка дивилася?».

Невдовзі Ольга й Павло заберуть своїх синоків додому, у чужу малосімейку. Коли орендували це невелике помешкання в добрих людей, ще не знали, що в ньому несподівано їм доведеться жити аж п'ятьом.

Відразу справлять хрестини, а до того матуся попросила не фотографувати й не озвучувати імен малюків. Є така народна пересторога. А поки що батьки щодня відвідують своїх сонечок у лікарняній палаті.

– Я усміхаюся, коли всміхаються вони, плачу разом з ними і ладна їм прихилити небо, як вони махають до мене рученятами. А ще так хочу, щоб усі синочки й донечки росли під мирним небом. Прошу в Бога, щоб закінчилася війна і щоб у нашій Україні народжувалося стільки діточок, як на небі є зірок! – бажає українцям Ользі й всьї її велика чоловіча сім'я. ■

Газета «Волинь»: 83 роки довіри читачів
Наші передплатні індекси: 30 000, 60 306 (Волинська область); 97 847 (Рівненська область); 61 136 (інші області України).

■ Проблема

Фото Костянтина КАСЯНЧУКА.

Недобудована шахта №10 має вражаючий вигляд.

То доцільно чи недоцільно добудувати нову шахту?

У першій половині листопада цього року державне підприємство «Дирекція по будівництву об’єктів» оголосила тендер на послуги з розроблення техніко-економічного обґрунтування недоцільності добудови шахти №10 «Нововолинська» державного підприємства «Волиньвугілля». Ці роботи профінансують із державного бюджету. Очікувана вартість – 6,033 мільйона гривень

Алла ЛІСОВА

Як відомо, шахту №10 будують уже понад 30 років. Ступінь її готовності оцінюється у 85 відсотків. Однак чим далі відтягується термін завершення, тим більше зростає вартість. Проектування включатиме поетапне обстеження обсягів виконаних робіт. Конкретно – це підготовка документації незавершеного будівництва цього об’єкта згідно з концепцією національної програми трансформації вугільних регіонів Укра-

їни (ліквідація об’єкта), добудова шахти № 10 «Нововолинська» та введення її в експлуатацію згідно з затвердженим проектом будівництва (перша черга потужністю 450 тисяч тонн на рік, друга – така ж із виходом на проектну потужність 900 тисяч тонн на рік), а також розроблення кошторисної документації попередніх етапів для порівняння витрат на їх реалізацію. Цей документ мають підготувати до 30 квітня 2024 року.

А як живе недобудоване стратегічно важливе підприємство в умовах повномасштабної війни, ймовірного енергетичного колапсу зараз?

Рішення про тимчасове припинення будівництва копальні прийняли у 2019-му. Відтоді кошти виділяють тільки на утримання об’єкта незавершеного будівництва «Будівництво шахти №10 «Нововолинська» у безаварійному стані, в якому задіяно 107 працівників. У 2022 році ДП «Дирекція по будівництву об’єктів» продовжує виконувати ці обов’язки.

У зв’язку з ракетними ударами й дефіцитом електроенергії на шахті дово-

диться працювати в критичних умовах. За словами директора підприємства Едуарда Кукуяшного, витрати потрібно постійно тримати на контролі. На об’єкті, на жаль, проектом не передбачений запасний вихід – драбинне відділення. Тому, в умовах

Запаси вугілля на шахті №10 оцінюють у 37 мільйонів тонн (!). І розраховане вугільне підприємство на 40 років життя.

масованих бомбардувань енергетичної інфраструктури та періодичних знеструмлень шахти, адміністрацією проводяться відповідні роботи для запобігання аварійних ситуацій.

Добре, що під час повітряних тривог та вимкнення електропостачання встигали вивести з-під землі працівників, які викачують воду з нижнього горизонту копальні.

– У зв’язку з відкритою військовою агресією російської федерації були розроблені заходи, які передбачають різні варіанти розвитку подій та прогнозованих наслідків на шахті №10 «Нововолинська» та дають змогу зберегти життя працівників і державні інвестиції, – розповів Едуард Вікторович. – Керівництво на постійній основі шукає варіанти запобігання зупинці виконання технологічних процесів, аби не допустити жодних негативних наслідків. Це здійснюється за рахунок коштів Держбюджету України.

Про подальшу долю цього єдиного в Україні підземного підприємства, яке будеється за роки незалежності, сказати складно. Зараз на завершальній стадії електронні торги на визначення переможця – проектною організацією, яка безпосередньо розробить ТЕО.

У випадку доцільності добудови будуть проведені перерахунки проекту будівництва в актуальних цінах, завершення його реалізації та введення в експлуатацію першої черги лав №1 та №2 з виходом на проектну потужність у 900 тис. тонн (!) вугілля на рік. У протилежному випадку будову трансформують з метою створення індустріального парку.

Як саме з найбільшою користю для держави й громади можна буде використати цей об’єкт – конкретно ніде не зафіксовано. Варіантів, звісно, може бути безліч. Але пам’ятним є ще факт приїзду на будову потенційних інвесторів, зокрема і з Китаю, з досить серйозними намірами щодо вкладення капіталів у шахту. Але після певних оцінок, зважувань усіх ризиків далі розмов справа не пішла. Чи знайдеться хтось охочий у нинішній складний час узяти під свою опіку цей величезний об’єкт?

З огляду на надзвичайно складну ситуацію з постачанням газу та інших енергоносіїв в умовах воєнного стану, тут мала би свою вирішальну думку сказати держава в особі Кабінету Міністрів України. Адже запаси вугілля на шахті №10 оцінюють у 37 мільйонів тонн (!). І розраховане вугільне підприємство на 40 років життя. Уявляєте, скільки робочих місць тут було би створено, яку суму податків у бюджеті всіх рівнів було б сплачено!

І найголовніше – скільки було б видано на-гора твердого палива, яке зараз буквально стало чорним золотом. ■

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ

ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

Блоки від виробника

СТІНОВИЙ БЛОК

з дном – 20x20x40

без дна – 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96 067 116-11-44

Вітаємо!

10 грудня зима щедро засніжить життєву дорогу горохівчанина **Петра ВОЗНЮКА**

вітаннями з чудовим ювілеєм. Він, колишній старший оперуповноважений секторів державної служби боротьби з економічними злочинами, карного розшуку Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, майор міліції і просто хороший друг, зустрінє своє 65-річчя!

Шановний Петре Васильовичу! Горохівська організація пенсіонерів МВС України «Ветеран» адресує вам щирі віншування з ювілеєм. Протягом багатьох років служби і дотепер поважаємо вас як високоосвіченого юриста, справжнього офіцера, чоловіка честі, завжди доброзичливого і надійного друга. З вами цікаво, у вас чудове почуття гумору. Цінуємо вашу готовність бути завжди поруч із колегами, яким потрібна допомога. Знаємо, що досі завжди дорожите почуттям колективізму й повагою до всіх, хто служив із честю й не перестав цінувати своє покликання.

Ми бажаємо вам міцного-міцного здоров'я й Божої любові! Нехай у довгому й щасливому багатолітті все у вас буде гаразд: найрідніші люди хай будуть щасливими й усе бажане здійснюється. Перемоги нам усім, миру в рідній Україні! З роси і води вам, імениннику!

З повагою Ігор БОГОНОС, голова Горохівської організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» і всі ветеранівці.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

МОНТАЖ ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ.

Тел.: 0663077303, 0961126064.

П.П БУРМАКА Н.П.

10, 17, 24 грудня

Працюємо за попереднім записом. ефективно лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

КОНЦЕНТРАТИ ТА ПРЕМІКСИ ТМ «ПУРІНА»

«Більше корму – більше ваги!»

Фірма реалізує КОМБІКОРМ ТМ «Пуріна» для всіх видів тварин та птиці: – концентрати, премікси (ДБМВ старт, гроуер, фініш); – корми та премікси для курей несучок.

Також є у наявності: засоби для дезінфекції приміщень; трутка для мишей, щурів, тарганів; лампи, годівниці, поїлки; сухе молоко, жом; живі товари (бройлер добовий); корм для котів і собак та засоби догляду за ними.

Пропонуємо продукти харчування: цукор, борошно, олія, крупи, макаронні вироби.

Тел.: 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Людмила); 067 634 83 34, 050 488 77 71 (Наталія); 067 119 53 13, 099 627 88 55 (Світлана).

ДОСТАВКА БЕЗПЛАТНА

Найму доглядальницю

з проживанням у селі Луцького р-ну для лежачої жінки після інсульту. У будинку всі зручності. З/П 300грн/доба. Усі подробиці за тел. 0684091398 (Юра).

■ Цікавий співрозмовник

«І хоч в Одесі мене називали «бандерою», тамтешні жителі проти росії»

81-річний одеський волинянин Данило Бобак, який нещодавно гостював у сестри в Нововолинську й зустрівся із журналісткою «Волині», вважає: «проблема нашої країни в тому, що багато українців не знають своєї історії»

Алла ЛІСОВА

ДУШЕЮ – ЗАВЖДИ НА ВОЛИНІ
Спершу був лист у редакцію. Данило Андрійович надіслав у редакцію нашої газети публікацію про Голодомор 1933 року на Одещині. Чоловік провів свою краєзнавчу розвідку про трагічний період на малій батьківщині родини своєї дружини Людмили – Мене завжди цікавила минушина нашої країни, – каже Данило Андрійович, який у поважному віці не побоявся вирушати в далеку дорогу, аби морально підтримати рідну сестру (Ольга Андріївна Селедець – давня прихильниця і читачка газети «Волинь»). – Тому я ніколи не розумів тих людей, які не знали й не хотіли знати своєї історії або казали: «Ми до останнього не вірили, що росія нападе...». Хіба можна було в цьому сумніватися, якщо знати розвиток подій упродовж останніх століть, десятиліть?

Уродженець села Ясенівка (тепер Городок Луцького району) тісно пов'язаний родинним корінням із прибузьким селом Млинище Володимирського району, звідки сім'ю під час німецької окупації вивезли «під Луцьк». Зараз там проживають родичі, на кладовищі – могили предків.

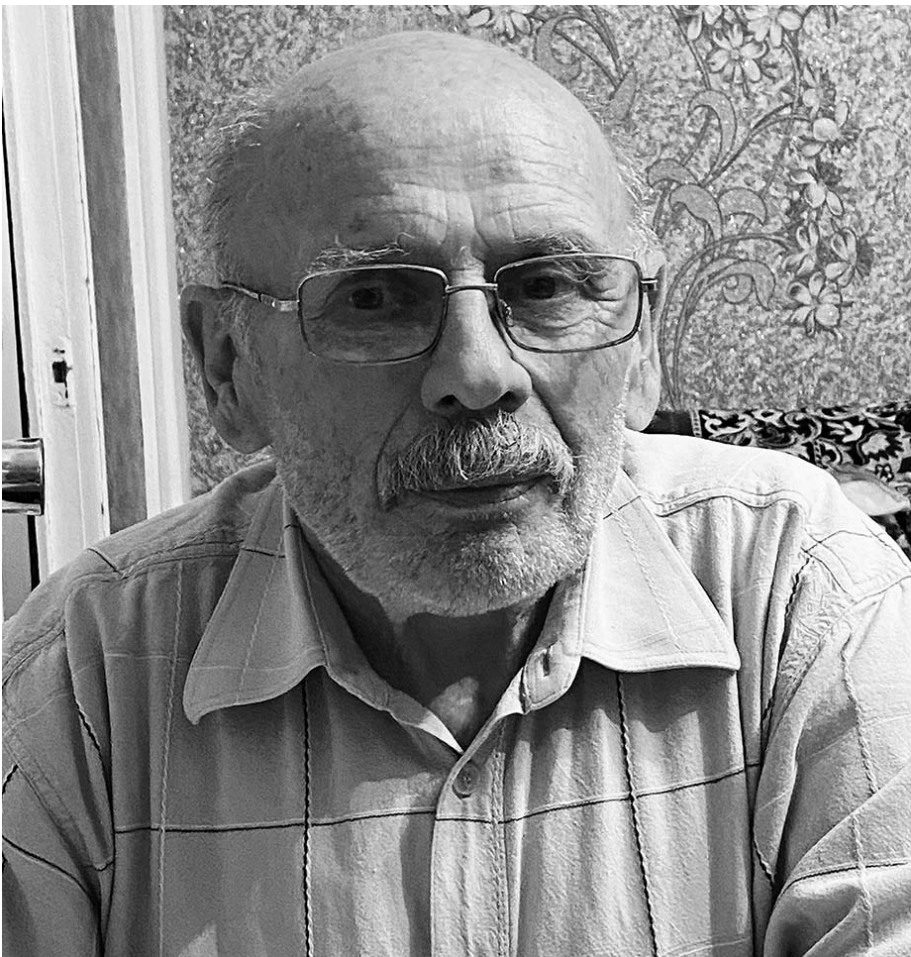
– Я 56 років – на Одещині, але я не одесит, а волинянин. Тут похоронені мої батьки, брати, сестра. Заповім, щоб і мій прах поховали на Волині.

«ОДЕСИТИ СВОГО МІСТА ВОРОГУ НЕ ЗДАДУТЬ»
Ще під час навчання у луцькій школі №3 хлопець багато читав. Після отримання атестата пішов працювати в БУ-536 (зараз ПрАТ «Луцьксантехмонтаж №536»). З гордістю розповів, що тоді їхня орга-

«**Можливо, не всі сприймали мої проукраїнські погляди. Називали «бандерою», але я не ображався. Ніколи нікого не боявся, хоч інколи в суперечках доходило до кулаків.**»

нізація спорудила багато об'єктів у Луцьку. Ця робота припала до душі, тож вступив без вагань до Одеського будівельного інституту. Трудові сторінки писалися у тодішній Молдавії. Потім були знаменитий автозавод у Тольятті, багато різних об'єктів в Одесі. У цьому місті прожив понад пів століття. А останнім часом мешкає з дружиною у власному будинку в приміському селі Ліски.

– Одесити – люди зі складним ха-

Цього гостя із сонячної Одеси можна слухати годинами.

рактером, але вони ніколи не хотіли до росії, – розповідає Данило Андрійович. – Можливо, не всі сприймали мої проукраїнські погляди. Називали «бандерою», але я не ображався. Ніколи нікого не боявся, хоч інколи в суперечках доходило до кулаків.

Данило Бобак брав активну участь у Помаранчевій революції, Революції Гідності. А з початку повномасштабного вторгнення росіян Данило Андрійович із дружиною жодного дня не виїжджали з рідної домівки, хоч у березні їхнє село залишили 90 відсотків мешканців. Знав, що одесити – патріоти, які не здадуть своє місто ворогу. А на пропозицію дітей, які ще з 90-х років живуть за кордоном, їхати до них категорично відмовилися.

ОПТИМІЗМ І ВІРА ДОДАЮТЬ СИЛ
Слухаючи цього чоловіка, не переставала дивуватися його ерудиції, енергії, вмінню тонко зіронізувати навіть у дискусії на найбільш серйозну тему. Тому й запитала, як йому вдається так триматися.

– Гартувався ще відтоді, коли самому доводилося торувати шлях у виш, з позитивного боку зарекомендувати себе на роботі, – відповів.

Данило Андрійович досі пишається, що був розрядником із трьох видів спорту: стрільби, стрибків із парашутом та радіоспорту. Звик щодня вставати о 6-й ранку. Вигулює кішку і собаку, а тоді сідає за комп'ютер. Каже, що оптимізм і віра в Перемогу додають сил.

– Шкода, що нема можливості читати пресу, – ділиться наболілим. – Раніше виписував багато різної періодики. Тепер нема пошти, навіть не приїжджає пересувне відділення. Тому можна тільки щось придбати в Одесі. А це часто мені сестра по телефону читає статті з газети «Волинь». ■

■ Офіційно

7% населення Волині – це переселенці

З початку повномасштабного вторгнення росіян наша область прийняла 75 603 внутрішньо переміщені особи

Павло ЧУБ

Про це повідомив на своїй сторінці у фейсбуці голова Волинської обласної військової адміністрації Юрій Погуляйко.

«Статус ВПО мають 60 215 людей. Це становить 42 662 родини, у яких 18 087 осіб – діти.

Найбільше переселенців проживає у Луцькому та Ковельському районах. Їх розміщують у приватному секторі, комунальних закладах, хостелах тощо та забезпечують усім необхідним», – зазначив голова ОВА. ■

ОГОЛОШЕННЯ ПРО ВИЯВЛЕННЯ ТА ВЗЯТТЯ НА ОБЛІК БЕЗХАЗЯЙНОГО МАЙНА

Виконавчий апарат Цуманської селищної ради повідомляє, що розпочата процедура визнання безхазяйним наступного нерухомого майна:

житлове приміщення (квартира № 2), яке розташоване на території Цуманської селищної територіальної громади за адресою: смт Цумань, вул. 8 березня, 19.

У зв'язку з цим, у разі наявності інформації щодо можливих власників зазначеного майна або наявності у власників правовстановлюючих документів на майно, просимо звертатися до виконавчого апарату Цуманської селищної ради (смт Цумань, вул. Грушевського, 2).

Також інформуємо, що відповідно до ч. 2 ст. 335 Цивільного кодексу України, після спливу одного року з дня взяття на облік безхазяйної нерухомої речі вона за заявою органу, уповноваженого управляти майном відповідної територіальної громади, може бути передана за рішенням суду у комунальну власність.

Підписуйтесь на наш Telegram-канал Volyn nova

 Telegram

Погляд

Ірина КРАВЧУК,
редактор відділу інформації
газети «Волинь»

«Щоб уникнути депресії, частіше вмикайте ліхтарик»

Не всі українці цієї зими витягнуть із шаф яскраве різдвяне вбрання, навряд чи знайдеться чимало охочих прикрашати свої оселі новорічними гірляндами... Різниця між мирним життям і війною стала дуже різкою. Трагічні новини, невпевненість у завтрашньому дні й безгрошів'я змусили багатьох перевести мрії й плани у категорію «колись».

Здається, що нас потроху накриває туга, яка через постійні відключення електроенергії невпинно сильнішає

К

оли росія тільки почала обстрілювати енергетичну інфраструктуру України, бойовий настрій наших людей навіть змінився. Поки міста тонули в цілковитій темряві, люди під гаслом «Без світла чи без вас...» винаходили безліч різноманітних способів зарядити телефон, зігрітися, освітити оселю. Втім, цей запал почав згасати, коли електроенергію стали вимикати у вкрай важливі моменти на роботі й удома. Щоразу частіше зустрічаю в соцмережах обурення графіками відключень.

– Такий настрій природний і має цілком логічне пояснення, – каже психолог Дмитро Компанієць. Він переконує, що наше нинішнє невдоволення зумовлене саме фізіологічними факторами.

– Восени й взимку через похмуру погоду нам зазвичай не вистачає серотоніну (нейромедіатор, часто називають «гормоном радості та щастя»). Його кількість, зокрема, залежить і від часу, проведеного на світлі. У такі періоди нам важче справлятися зі стресом, відчуваємося трохи втомленими, а проблеми докучають сильніше. Раніше ми могли цього не помічати, але зараз це дуже відчутно, бо залишилися й без штучного освітлення, а це означає, що рівень серотоніну майже не відновлюється, – розповідає спеціаліст.

Також експерт зазначив, що в умовах війни наша нервова система надзвичайно втомлюється. Наша психіка страждає від невизначеності, наприклад, коли ви не можете передбачити, чи вдасться завтра прийти в офіс, чи доведеться працювати віддалено у пункті незламності. Якщо ж не вийде попрацювати ніде, ми починаємо втрачати мотивацію будь-що робити: мозок не впевнений, що праця дасть результат, тому вмикає механізм збереження енергії. Таким чином мимоволі починаємо відкладати життя на потім.

У таких ситуаціях Дмитро Компанієць радить по можливості уникати темряви. Для цього підійдуть свічки, ліхтарики, гірлянди...

– Час від часу вмикайте якесь яскраве світло, навіть якщо це ліхтарик телефону. Так ви підвищите рівень серотоніну. Більше гуляйте: навіть у похмуру погоду на вулиці світліше, ніж у приміщенні. Обов'язково додайте до раціону продукти, що містять вітамін D (жирні сорти риби, лісові гриби, яйця...). А ще робіть фізичні вправи: стрибайте, віджимайтеся, бігайте... Це також додасть вам «гормону щастя», – каже спеціаліст. ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Колектив ТзОВ «Газета «Волинь» глибоко сумує з приводу передчасної і трагічної смерті багаторічної начальниці відділення поштового зв'язку села Раків Ліс Камінь-Каширського району

Марії Мефодіївни КУХТЕЙ

і висловлює щирі співчуття рідним та близьким покійної. Нехай Господь прийме її у свої Райській оселі і дарує Царство Небесне.

Вічна і світла пам'ять.

■ Редакційний щоденник

Скільки платитимемо суддям після Перемоги, щоб виграти справу у п'яного прокурора?

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу інтернет-новин газети «Волинь» Олег КРИШТОФ

Говорити про майбутнє, яке ще хтозна-коли настане, навряд чи дуже корисна справа. Тим паче, коли йдеться про наймасштабнішу війну на континенті за минулі 8 десятиліть літ. Ніхто заздалегідь не міг її передбачити, ніхто не анонсував саме такого перебігу бойових дій і наряд чи хто скаже, коли ця бійня закінчиться. Втім, ми чітко знаємо, що це станеться. Питання лише в тому, чи доживе кожен із нас до цього дня. Тут маємо лише два варіанти, і, на перший погляд, для більшості українців шанси почути про завершення військового стану значно вищі, ніж потрапити у Вальгаллу чи інше чарівне місце у потойбіччі. Відповідно є сенс подумати, що буде потім.

Мені часом здається, що відразу ж у перший день миру настане літо, а на вулиці вийдуть тисячі музик і продавців морозива у вишиванках. Щоправда, згодом згадую, як волинський суддя вирішив покарати поліцейського, який ганявся за п'яним прокурором... Ви ж розумієте, що і в день нашої Перемоги він може вести судові засідання, а той чоловік у прокурорському мундирі (його ж поновили на посаді), ймовірно, знову хильне зайвого і сяде за кермо. Тобто, крім зруйнованої інфраструктури, десятків тисяч втрачених та скалічених людей, ми, цілком вірогідно, отримаємо старі болячки, які гальмували наш розвиток протягом усієї історії незалежності. Чому я вирішив потовкти цю каламутну воду в ступі? Бо вірю, що навіть озвучення проблеми є маленьким кроком до її вирішення. Ця спадщина – багатогранна, але я хочу поговорити про ті проблеми, які мені здаються нині ключовими.

ОСВІТА З РЕПЕТИТОРАМИ
Й ДИПЛОМАМИ ДЛЯ ГОДИТЬСЯ

Від того, як навчають наших дітей сьогодні

Як думаєте, чи відсудить Тупицький свою колишню посаду, коли в Україні стане безпечно?

Годні, залежить, з ким ми завтра матимемо справу в лікарні, в банку, в дитсадку, в міській раді... Та й загалом – що ці люди зможуть дати країні, наскільки ефективно вони працюватимуть, щоб вона була успішною. Не можна стверджувати, що зараз у нас повна катастрофа зі шкільною освітою, але й справи могли б бути значно кращі. Дослідження міжнародної програми з оцінювання освітніх досягнень учнів PISA у 2018 році показало, що 36% наших 15-річних школярів не досягають навіть базового рівня знань з математики, у природничих науках цей показник – 26%. А в середньому кожен четвертий учень в Україні має низький рівень сформованої читачкої, математичної та/або природничої грамотності. Насмілюсь припустити, що у цю категорію дітей потрапили ті, хто не може заплатити за хороших репетиторів, бо складається враження, що податки українців, які спрямовуються, зокрема, і для забезпечення системи середньої освіти, не враховуються багатьма педагогами й потрібно доплачувати.

Що стосується вишів, то там ситуація виглядає ще сумнішою. 10 вітчизняних ВНЗ торік потрапили до престижного рейтингу світових університетів, який складає журнал Times Higher Education. У цьому переліку – 1600 закладів з 99 країн. Перші двісті отримали певні місця, всі інші віднесені до груп. Наприклад найвищу сходинку у нас займає Сумський державний університет – 501–600 місце, далі йде Львівська політехніка – 601–

800 місце, потім Харківський національний університет радіоелектроніки – 1001–1200. Інші сім вишів у групі – місце після 1201. До слова, жоден волинський заклад до рейтингу не потрапив. Як бачимо, результати не вражають. Врешті, напевно, в кожного з вас є знайомі, які вступали до університетів лише за дипломом, отримали бажаний документ і забули про нього. Адже диплом не може гарантувати працевлаштування, що ви хоча б щось знаєте і вмієте.

А СУДДІ... ДЕ?

У Відні. Принаймні один – колишній голова Конституційного Суду Олександр Тупицький. У березні 2022 року він незаконно втік з України. Ви спитаєте, чому я говорю лише про цього персонажа, ігноруючи, наприклад, служителів Феміди з Волині, які засудили поліцейського до Нововолинська Віктора Цицпакова (він намагався затримати п'яного водія – прокурора Миколу Троцюка). Справа в тому, що Тупицький піднявся на одну з найвищих сходинок суддівської кар'єри і його біографія, на мій погляд, чудово ілюструє, якою наразі є третя гілка влади в Україні.

Цього пана обвинувачують у низці злочинів проти правосуддя (зокрема, у завідомому неправдивих показаннях, поєднаних зі штучним створенням доказів захисту, підкупі свідка). Численні журналістські розслідування розповідали і про непомірно великі статки цього судді, і про хабарі, і про придбання землі в окупованому Криму. Так-от, коли 27

березня торік Зеленський скасував укази Януковича про призначення суддями КСУ Олександра Тупицького та Олександра Касмініна, Верховний Суд визнав це рішення незаконним. Тобто судді ВСУ, знаючи про всі скандали, що розгорілися навколо персони очільника Конституційного Суду, знайшли інструменти, щоб його врятувати. Ці люди стоять на вершині суддівської ієрархії, й продемонстровані ними стандарти правосуддя натякають, що знизу ситуація зовсім не краща. Нині ж дехто зі служителів Феміди захищає Україну зі зброєю на передовій. Але чи повернуться вони в систему і тим паче чи зможуть і чи схочуть щось змінити – це вже інше питання...

ОЛІГАРХИ НІКУДИ НЕ ПОДІНУТЬСЯ...

Якщо ви житель Волинської області, скажіть, будь ласка, представник якої політичної сили очолює вашу громаду, районну і врешті обласну раду? Чи має ця політична сила стосунок до когось із олігархів? Чи голосувала «картка» очільника цієї партії за Харківські угоди, якими продовжили термін перебування Чорноморського флоту росії в Криму до 2042 року (так-так, саме з цих кораблів рашисти обстрілюють українські мирні міста). Отож, якщо ви обрали собі у місцеві органи влади представників політсили «За майбутнє», є ймовірність, що її голова, соратник Ігоря Коломойського Ігор Палиця, впливатиме на ухвалення рішень у вашій громаді. У ліберальних демократіях такий вплив розцінюється як руйнівний. Можливо, Волинь має свій власний, унікальний шлях розвитку, що передбачає наявність свого «путіна», але варто зважити на те, що проти пана Коломойського Держдепартамент США 5 березня 2021 року запровадив санкції через його причетність до корупції, а зовсім недавно стало відомо що з ексдружини Палиці через суд стягнули майже 187 тисяч гривень податкового боргу. Сам же нардеп, як повідомляють журналісти «Української правди», в умовах воєнного стану двічі зумів виїхати за кордон: його не було в Україні з 18 липня по 10 серпня. У цей період він нібито перебував на вилі у Каннах, яка ще з 2019 року є власністю його родини.

Я не впевнений, чи оберуть українці після Перемоги олігархічну партію, яка називатиметься чи то «За майбутнє», чи «За все хороше», але ці люди нікуди не зникнуть, вони матимуть гроші та медіа-ресурси, щоб далі прохтатися у владу. Багато їхніх представників ширі або й не зовсім нині допомагають ЗСУ. Вони це обов'язково використають згодом. І, мені здається, це не піде на користь країні.

Не впевнений, що всі ці проблеми стовідсотково стануть перепорою на шляху розвитку нашої країни. Вже зараз реформуються освіта, судова система, порушуються кримінальні справи проти олігархів. Можливо, після війни ми всі станемо іншими, але, думаю, що всі ці ризики принаймні варто усвідомлювати... ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28–39–32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається у Луцьку будинок із усіма зручностями. Є усі господарські споруди, 10 соток землі. Ціна договірна. Тел. 050 98 92 378.
- У с. Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8 х 12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.
- Продається дерев'яний, обкладений цеглою, житловий будинок у с. Колодеже на Горохівщині. Є 0.7 га землі, новий цегляний сарай, дерев'яні підсобні приміщення, льох, водяна колонка, садок. Поруч – ліс, заасфальтована дорога (два рази на день ходить автобус Луцьк–Жабче). Тел. 066 42 01 792.

АВТОРИНОК

- Продам комплект запчастин до автомобіля УАЗ-452. Тел.: 050 1968 191, 096 58 02 673.
- Терміново продам автомобіль «Mitsubishi Pajero Sport», 2014 р. в., двигун 2.5 л, дизель, механічна к. п., куплений із салону, один власник, у доброму робочому стані. Тел. 095 13 77 467.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам трактор МТЗ-80, 1992 р. в., у дуже доброму стані. Тел. 095 43 85 889.
- Куплю поворотний круг до фуражира або двигун-барабан. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони,

РІЗНЕ

- Продам бензиновий генератор на 3,5 кВт (Німеччина), 3-фазний, мідна обмотка. Тел. 096 19 76 855.
- Продам новий бензиновий генератор на 2,2 кВт (Іспанія). Розхід палива 1,2 л/год. Тел. 050 64 46 840.
- Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Продам торфобрикети, дрова рубані (твердої породи), цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.
- Продам телицю. Тел. 067 16 58 902.
- Продається тільна телиця у Ківерцівському районі. Тел.: 050 51 09 180, 098 12 31 624.
- Продам молоду дійну корову (терміново). Тел. 068 51 43 490.
- Продам сіно в тюках. Тел. 093 81 10 853.

ТАБЛО ЧЕМПІОНАТУ СВІТУ-2022 У КАТАРІ

Група А

Катар — Еквадор — 0:2; Сенегал — Нідерланди — 0:2; Катар — Сенегал — 1:3; Нідерланди — Еквадор — 1:1; Еквадор — Сенегал — 1:2; Нідерланди — Катар — 2:0.

Турнірна таблиця групи А:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Нідерланди	3	2	1	0	5:1	7
2. Сенегал	3	2	0	1	5:4	6
3. Еквадор	3	1	1	1	4:3	4
4. Катар	3	0	0	3	1:7	0

Група В

Англія — Іран — 6:2; США — Уельс — 1:1; Уельс — Іран — 0:2; Англія — США — 0:0; Уельс — Англія — 0:3; Іран — США — 0:1.

Турнірна таблиця групи В:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Англія	3	2	1	0	9:2	7
2. США	3	1	2	0	2:1	5
3. Іран	3	1	0	2	4:7	3
4. Уельс	3	0	1	2	1:6	1

Група С

Аргентина — Саудівська Аравія — 1:2; Мексика — Польща — 0:0; Польща — Сауд. Аравія — 2:0; Аргентина — Мексика — 2:0; Сауд. Аравія — Мексика — 1:2; Польща — Аргентина — 0:2.

Турнірна таблиця групи С:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Аргентина	3	2	0	1	5:2	6
2. Польща	3	1	1	1	2:2	4
3. Мексика	3	1	1	1	2:3	4
4. Сауд. Аравія	3	1	0	2	3:5	3

Група Д

Данія — Туніс — 0:0, Франція — Австралія — 4:1; Туніс — Австралія — 0:1; Франція — Данія — 2:1; Австралія — Данія — 1:0; Туніс — Франція — 1:0.

Турнірна таблиця групи Д:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Франція	3	2	0	1	6:3	6
2. Австралія	3	2	0	1	3:4	6
3. Туніс	3	1	1	1	1:1	4
4. Данія	3	0	1	2	1:3	1

Група Е

Німеччина — Японія — 1:2; Іспанія — Коста-Рика — 7:0; Японія — Коста-Рика — 0:1; Іспанія — Німеччина — 1:1; Японія — Іспанія — 2:1; Коста-Рика — Німеччина — 2:4.

Турнірна таблиця групи Е:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Японія	3	2	0	1	4:3	6
2. Іспанія	3	1	1	1	9:3	4
3. Німеччина	3	1	1	1	6:5	4
4. Коста-Рика	3	1	0	2	3:11	3

Група Ф

Марокко — Хорватія — 0:0; Бельгія — Канада — 1:0; Бельгія — Марокко — 0:2; Хорватія — Канада — 4:1; Канада — Марокко — 1:2; Хорватія — Бельгія — 0:0.

Турнірна таблиця групи Ф:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Марокко	3	2	1	0	4:1	7
2. Хорватія	3	1	2	0	4:1	5
3. Бельгія	3	1	1	1	1:2	4
4. Канада	3	0	0	3	2:7	0

Група Г

Швейцарія — Камерун — 1:0; Бразилія — Сербія — 2:0; Камерун — Сербія — 3:3; Бразилія — Швейцарія — 1:0; Камерун — Бразилія — 1:0; Сербія — Швейцарія — 2:3.

Турнірна таблиця групи Г:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Бразилія	3	2	1	0	3:1	7
2. Швейцарія	3	2	0	1	4:3	6
3. Камерун	3	1	1	1	4:4	4
4. Сербія	3	0	0	3	5:8	0

Група Н

Уругвай — Південна Корея — 0:0; Португалія — Гана — 3:2; Пд. Корея — Гана — 2:3; Португалія — Уругвай — 2:0; Гана — Уругвай — 0:2; Пд. Корея — Португалія — 2:1.

Турнірна таблиця групи Н:

№ Збірна	І	В	Н	П	З:П	О
1. Португалія	3	2	0	1	6:4	6
2. Пд. Корея	3	1	1	1	4:4	4
3. Уругвай	3	1	1	1	2:2	4
4. Гана	3	1	0	2	5:7	3

Оле, але, але, але!

Фото із сайту Getty Images/Global Images Ukraine.

Напевне, футболка з №26 Гонсалу Рамуша буде тепер приходити в кошмарних снах до, здавалось би, незамінного Кріштіану Роналду.

Португалія без Кріштіану Роналду ще... потужніша!

А от геніальний Мессі після сенсаційної осічки у стартовому матчі витягнув свою збірну спочатку із групи, а потім вивів її і до чвертьфіналу

Петро ПАС

Тепер ми переконалися: куди там було нашому Роману Яремчуку в ліссадонській «Бенфіці» змагатися із 21-річним самородком Гонсалу Рамушем, коли він посадив на лаву запасних самого Кріштіану Роналду! І довів, що аванс отримав не дарма. Три забиті голи плюс результативна передача — і 10 балів із 10 за матч із Швейцарією (6:1) від футбольних аналітиків. А ще — дуже скромний після фінального свистка коментар як для автора першого і поки що єдиного хет-трика чемпіонату: «Як відреагував Кріштіану Роналду на те, що заявлений у запасі? Він розмовляв зі мною так само, як і з усіма. Він — капітан і завжди намагається допомогти. Все пройшло дуже добре. І сталося дуже швидко. Чи почну я в основі наступну гру? Це питання, яке треба ставити не мені».

Звісно, під час гри камери час від часу акцентували свою увагу на Роналду, який на полі з'явився лише на 73-й хвилині за рахунку 5:1. Але на обличчі у того, здається, не рухнувся жоден м'яз ревнців і заздрців. Хоча після перемоги, коли вся команда підійшла до трибун із португальськими вболівальниками, Роналду швидко помахав їм рукою і одразу попрямував на самоті у підтрибунне приміщення...

«Неймовірний день для Португалії з історичним результатом у найбільшому змаганні світового футболу. Розкішна виставка команди, повної таланту та молодості. Наш вибір можна привіта-

ти. Мрія жива! Разом до кінця! Вперед, Португалія!» — напише пізніше в Instagram 37-річна зірка.

Також у матчі проти Швейцарії португальський захисник Пепа, забивши гол, встановив одразу два рекорди: світовий — у 39 років та 283 дні він став найвіковішим автором результативного удару

30-річний голкіпер марокканської збірної Яссін Буну повторив світове досягнення на Мундіаліях українця Олександра Шовковського, парирувавши три пенальті з трьох у серії одинадцятиметрових, і приніс своїй збірній сенсаційну перемогу над Іспанією — 3:0.

у матчах плей-оф на Чемпіонатах світу, і, відповідно — національний, перевершивши результат 37-річного Кріштіану Роналду, який також уже забивав на ЧС-2022.

А перед тим 30-річний голкіпер збірної Марокко Яссін Буну повторив світове досягнення на Мундіаліях українця Олександра Шовковського, парирувавши три пенальті з трьох у серії одинадцятиметрових, і приніс своїй збірній сенсаційну перемогу над Іспанією — 3:0. До речі, Яссін виступає за іспанську «Севілью», тож добре знав усі козири команди Луїса Енріке і сповна ними скористався.

Матчі 1/8 фіналу:

Нідерланди — США — 3:1; Аргентина — Австралія — 2:1; Франція — Польща — 3:1; Англія — Сенегал — 3:0; Японія — Хорватія — 1:1 (у серії пенальті — 1:3); Бразилія — Пд. Корея — 4:1; Марокко — Іспанія — 0:0 (у серії пенальті — 3:0); Португалія — Швейцарія — 6:1.

В 1/4 фіналу зустрічаються:

9 грудня. 17:00. Хорватія — Бразилія
9 грудня. 21:00. Нідерланди — Аргентина
10 грудня. 17:00. Марокко — Португалія
10 грудня. 21:00. Англія — Франція.

Увага, вікторина!

«Бобік здох. Кіна не буде»

У нашому випадку Бобік — це світло. І щось сучасні власники кінотеатрів в Україні поки що не рекламують свої дивогенератори. Та й не до фільмів зараз, у час війни. А ось так років 80 тому...

Грицько ГАРБУЗ

Але спочатку оголосимо завдання, яке так туго вам давалося. Лише з другої спроби його подужали одиниці...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-30»

Зважаючи на реалії, які нас чекають у найближчі місяці 5, сьогодні ми заховали двокореневе слово-предмет, який, попри величезні проблеми в містах і містечках майже для всіх європейців років так 80 тому, зовсім їх не відчував. Навпаки — «світвся і пахнув». А все завдяки розпорядженню, яке дав духовний предок всяких «скабеевих-кісельових-симоньян». Та й трохи раніше «таваріш лєнін» бачив у ньому крутезну зброю... Це не лампочка. Хоч у ньому було і є багато лампочок. І не електрогенератор і не електрообігрівач, хоч у ньому спеціально робили тепло-тепло.

Що за предмет захований у гранатобузі?

Під час Другої світової війни взимку, коли населення страждало від холоду у власних помешканнях, за розпорядженням головного пропагандиста рейху — Йозефа Геббельса — у всіх кінотеатрах на територіях, окупованих Німеччиною, топили безперерійно, адже вони використовувалися для пропаганди.

Здавалось, що розширене підказками запитання ви легко відгадаєте, проте слово-відповідь «кінотеатр» ми отримали лише від двох наших учасників.

Тому гучне «Віват!» кажемо на адресу Наталії Белої з міста Винники Львівської області і Марії Маїло з Житомира. Від вашого імені ми перекажемо по 100 гривень на підтримку ЗСУ, а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-32»

Ціну книжки спочатку збільшили на 50%, а потім зменшили на 50%. Якою стала її ціна, якщо спершу вона становила 32 гривні? Якщо дізнаєтесь це — відніміть всього-на-всього одиницю і назвіть роман-подарунок із фільму від дружини для головного героя, що ледь не довів... до божевілля. Режисер цього психологічного трилера, до речі, є однофамільцем одного з найвидатніших спортсменів середини 1990-х — початку 2000-х, який у нас асоціюється із кольором любові. Актор же, який зіграв головну роль, полюбляє по життю дивакувати розіграші і має ім'я того, кому тиснуть особливу руку.

Що за назва книги захована у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 18 грудня (включно) на електронну адресу tsikava.gazeta@gmail.com або у вигляді sms-повідомлення на номер 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, ніж одна. Ці кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кровопивці путіну і його лакею лукашенку!!!

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2. E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкується на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94
Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	Економіки ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78
Відповідальний секретар ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	Інформації КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94
Літературні редактори МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94	Відділ інтернет-новин КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94

Місцевого самоврядування і сільського життя ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Освіти і культури КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Реклами ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Приватних оголошень ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299030026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (для читачів РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (для читачів ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690-243-Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1573.

У номер!

Фото із сайту time.com.

Такої історичної обкладинки Україна і ніхто з українців ще не мали.

«Мужність заразлива. Тепер його аудиторією став увесь світ»

Американський журнал Time за підсумками 2022-го назвав людиною року Президента Володимира Зеленського та «дух України» (The Spirit of Ukraine)

Христина ПАЛЯНИЦЯ

«Успіх Зеленського як лідера воєнного часу ґрунтується на тому, що мужність заразлива. Це поширилося серед політичного

Багато українців замість того, щоб рятуватися, брали будь-яку зброю, яку вдалося знайти, і захищали свої міста від загарбників, які мали танки та ударні гелікоптери.

керівництва України в перші дні вторгнення, коли всі зрозуміли, що Президент залишається на місці. Якщо це здається природним для лідера під час кризи, подумайте про історичний прецедент. Лише шість місяців тому президент Афганістану Ашраф Гані – набагато досвідченіший лідер, ніж Зеленський – утік зі своєї столиці, коли наблизилися сили Талібану. У 2014 році один із попередників

Актуально

«А до нас у гості уже завітав Святий Миколай»

Щороку 6 грудня він приходитиме у «пікселі»

Катерина КРИМКОВСЬКА

Мені ще важко при звичати до нових дат григоріанського календаря, а от дітям — легко. Вони в тому віці, коли ще тільки запам'ятовують дати, формують власні традиції. Основне ж не дата, а

умів «зчитувати» натовп і реагувати на його настрої та очікування. Тепер його аудиторією став увесь світ. Він вирішив не підвести їх», — пише видання. Стосовно «духу України», як ідеться в публікації, багато українців замість того, щоб рятуватися, брали будь-яку зброю, яку вдалося знайти, і захищали свої міста від загарбників, які мали танки та ударні гелікоптери. ■

емоції, які отримуєш того дня. Пишу пост третій ночі, бо розбудила дітлашня — до неї завітав Миколай (на фото). Як відомо, синод Православної церкви України дозволив святкувати Різдво 25 грудня. ■

Фото Катерини КРИМКОВСЬКОЇ.

Резонанс

«Сидимо без світла і тепла, а деревообробники Ковельщини використовують електрику громади?»

— Записую це відеозвернення сьогодні, 6 грудня. І стосується воно критичної ситуації, яка зараз складається в Ковельській територіальній громаді. Є ряд питань, на які хотілось би почути відповіді...

Ігор ЧАЙКА, міський голова Ковеля

Вже третій тиждень заявлені графіки планових, а тепер уже — стабілізаційних відключень електрики в місті не працюють взагалі! В окремих районах світло в оселях подавали не більше години-півтори... 6 грудня на Ковель подали 5 Мвт при тому, що область орієнтовно отримує 190 Мвт. Чому друге за чисельністю населення місто в області отримує менший ліміт електроенергії, ніж, наприклад, Ківерці? В чому тут справедливність?

Чому заявлені Волинське енерго графіки «чотири через чотири» працювали лише в суботу-неділю 3–4 грудня? Ми прекрасно розуміємо, що йде війна. Є ліміти на електроенергію. Ми, як і всі, готові проходити через ці обмеження. Але ковельчани чітко фіксують несправедливий розподіл! Бачать, що графіки зовсім не відповідають дійсності.

Понад 120 звернень на гарячу лінію міського голови лише за сьогодні. Десятки повідомлень у соцмережах. Колективні скарги під час особистого прийому громадян, який я проводив 5 грудня.

Повторюю! Люди готові терпіти, якщо цей розподіл справедливий! Але його немає! Є інформація, що ряд дерево-

«Міський голова не має кнопки для вмикання електроенергії...»

У мене запитання: невже світло і тепло для дітей, батьки яких воюють, менш важливе, ніж прибутки від деревообробки???

обробних підприємств поблизу Ковеля, користуючись корупційними зв'язками, у час війни використовують ліміти, які мали б іти на обігрів осель, хоспісу, дитсадків та шкіл.

У мене запитання: невже світло і тепло для дітей, батьки яких воюють, менш важливе, ніж прибутки від деревообробки???

Так, бізнесу потрібно працювати, щоб підтримувати економіку. Але точно не за рахунок звичайних людей.

Міський голова не має кнопки для вмикання електроенер-

гії. Я не складаю графіків. Але сьогодні використовую своє право вийти в публічний простір і в такий спосіб захистити інтереси громади, коли інші способи не діють.

Я звернувся з офіційним листом у правоохоронні органи, до обласної військової адміністрації з вимогою негайно розібратися з цим питанням. Дати пояснення, куди дівається ліміт електроенергії, виділений для громади? І зробити це якомога швидше. Чекатиму на негайне реагування правоохоронців! ■

На продовження теми

Життя без «світа»

Мало кому відомо, що ще Тарас Шевченко свого часу настраждався від блекаутів та відсутності електрики

Віталій ЧЕПИНОГА, політик, блогер

Зокрема, взимку 1839–го року ще молодий, 25–річний Тарас писав із Санкт-Петербурга своєму рідному братові

Микиті в село Моринці Звенигородського повіту: «Здрастуй, мій любий брате, Микито! У нас виключили світ, і досі — нема! Не працює ні епілятор, ні плойка, ні капуччінатор... І нема на то ради. І це ж не день, не два, а двадцять п'ять років! Фактично, від мого народження... Не знаю, чи є світло у вас там, у Моринцях»...

Я цього вже не застав, бо народився при електриці. Але я ще

пам'ятаю часи, коли не було ні інтернету, ні фейсбуку...

Що ми робили? Та в основном — нічого... Вино пили, купалися в річці, рибу ловили, на танці ходили по вихідним.

Народ тоді жив якось лаконічніше, простіше, духовніше. Аскетично й досить сурово. За «базаром» «слідив». Інакше, за якийсь «неосторожний», необдуманий комент на танцях у клубі могли так лайкнути, що цілий тиждень на одне око не бачив... Або й на обидва. ■

Фотофакт

Хрест із уламком ракети, який дістали з тіла 13-річної дівчинки

Його мер Львова Андрій Садовий передав Папі Римському Франциску

Леонід ОЛІЙНИК

Поранений, але НЕЗЛАМНИЙ, як усі українці. Цей осколок (на хресті. — Ред.) витягли з тіла тринадцятирічної дівчинки Насті. Папа про це знає. Думаю, кожен дуже чітко зрозумів символізм», — повідомив у своєму телеграм-каналі пан Садовий.

Зазначається, що глава католицької церкви благословив хрест, і тепер він подорожуватиме церквами світу, щоб спонукати всіх вірян молитися за Україну. Ще один такий хрест

Чи вплине цей подарунок на те, щоб Франциск нарешті засудив путіна?

залишиться в нього, щоб кожного дня нагадувати про ціну,

яку платять українці за правду та свободу. ■